Taxa poştală plătită în numerar conform ordinului Direcţiei Generale P. T. T. Nr 24531/1938. Reg. com. 5332/1932. Reg. Publicaţiilor Trib. Ilfov Nr. 142/1938. Proprietar: Dr. ILIE RĂDULESCU

4 PAGINI 5 LEI

Porunca Vremii

ANUL XIII No. 2701 — Vineri 14 Ianuarie 1

Director: Dr. ILIE RĂDULESCU

PREŢUL ABONAMENTELOR: Sate 1.600, Oraşe 2.000 | Instituţii 5.000, Străinătate 6.000

Conturi C. E. C.: Abonaţi 1224, Depozitari 10465

TELEFOANE: Redacţia şi Ad-ţia 3.69.33, Direcţia 3.82.13, Tipografia 3.39.13

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti I, Str. Brezoianu 38

„TREBUIE SĂ SMUL
INIMA GOIULUI ŞI SĂ OMO
PE CEL MAI BUN DINT
CREŞTINI"

TALMUI

Vărul Stalin

de Dr. Ilie Rădulescu

E adevărat, teoretic politica înseamnă arta de a guverna, presupune darul de a prevedea şi de a acţiona pe o linie de durată. Cum însă, dela definiţiile abstracte şi până la realităţile mărunte pe care se sprijină viaţa curentă, e distanţă ca dela cer la mocirlă, omul s'a obişnuit să facă adeseori din politică un exerciţiu al abilităţilor josnice, o vocaţie a laşităţilor şi trădărilor, pe un drum sinuos, lipsit de onoare, de constanţă şi de sinceritate. S'a spus — şi nu fără dreptate — pentru a se da un contur exact lipsei de moralitate a vieţii politice, că: „Numai boul este consecvent". Afirmaţia a intrat ca un aforism în judecata publică, în frământarea politică lăuntrică şi internaţională a popoarelor. Principalul este — se spune — să izbuteşti într'o acţiune, indiferent de mijloacele inavuabile la care faci apel. Numai rezultatele contează. Că se ia, astfel, vieţii orice impuls de înălţare etică, de superiorizare umană, n'are importanţă. Facem — cum se vede — progrese tehnice enorme, mergem îndărăt însă moralmente. Cei vechi au trăit pe culmi, până la care noi nu îndrăznim nici să ne ridicăm privirile. Ce strident ar suna astăzi glasul lui Socrates...

Oricum însă, există — şi în marasm — o margine peste care „abilitatea" nu poate să treacă, fără a provoca desgustul chiar al acelei lumi amatoare de compromisuri. Aşa, de exemplu, sentimentul public trece mai uşor peste instabilitatea sufletească a politicianilor, decât peste lipsa de curaj, în faţa încercărilor soartei, a instituţiilor care închid, în fiinţa lor, un sens de permanenţă. Oricât ne-am fi democratizat, „Quod licet Jovi, non licet bovi!", a continuat să lumineze conştiinţa umană şi să atribue, printr'o mai justă interpretare a încarnării dreptului divin în unii aleşi, o prerogativă care pune la adăpost pe monarhi de tribulaţiile şi de mizeriile vieţii politice. Ne amintim de splendida ţinută a Regelui Alexandru al Jugoslaviei, care — vreme de 15 ani — a refuzat toate sugestiile tinzând la o restabilire a relaţiilor sale cu Rusia sovietică, deşi o astfel de reluare de raporturi ar fi fost reclamată de tradiţie şi de imperative politice categorice. O atitudine pe care — de altfel — o continuă, cu atâta demnitate, şi Regele Petru.

Inţelegeţi, în consecinţă, de ce ne-a surprins până la neverosimil ştirea că Regele Italiei, Victor Emanuel, a decorat pe Stalin cu cel mai mare ordin italian şi al Casei de Savoia, cu „colanul Annunziata", ordin care conferă, implicit, celui distins şi calitatea de „văr al Regelui". Mărturisim că, ori cât ultimii aliaţi ai anglo-americanilor ne-au familiarizat cu cele mai curioase abdicări dela legile onoarei, n'am putut pricepe de loc semnificaţia şi oportunitatea politică a acestui gest regal.

Am examinat de prea multe ori capitularea Italiei lui Badoglio şi exemplul unic în istorie al unui guvern şi al unei dinastii care părăsesc lupta, trec de partea inamicului şi vor să lovească pe la spate pe fostul lor aliat. Nu vom reveni. Istoria va judeca şi va da singură sentinţele ei inapelabile. Dar, chiar dacă se va putea argumenta vreodată, cu suferinţ[ele] poporului italian şi cu ră[nile] ce i-au fost adânc tăiat[e în] carne, dorinţa lui Victo[r E]manuel de a dobândi [...] ce preţ pacea, chiar [dacă] se va încerca să se jus[tifice a]lia[rea] guvernului [Bad]oglio şi a Regelui cu fost[ul] [ina]mic, în contra tovarăş[ului] care-l apăra, cu speran[ţa că] va mai putea salva ceva [din] situaţia iremediabil pier[dută] a Italiei, ce explica[ţie] s'ar fi dată, totuşi, supre[mei u]miliri de a te pleca în [faţa] duşmanului până în[tr'atât] încât să-i acorzi, din [...] la iniţiativă, cea [mai în]altă decora-

ţie a patriei şi a regalităţii unui popor? Prin ce cumplită călcare a onoarei s'a putut merge aşa de departe, încât să se facă din Stalin, vărul Regelui?

Cel mai ireductibil duşman al Italiei a fost Rusia. După România care a sdrobit anarhia lui Bella Kuhn, Italia a început, cea dintâi, lupta împotriva bolşevismului, în Europa. Aproape trei ani, dela începutul lui 1919 şi până la marşul asupra Romei, peninsula a fost teatrul celor mai îngrozitoare lupte fratricide şi arena celei mai deşanţate anarhii roşii. Moscova a fost prezentă, în svârcolirile comuniste ale Italiei, cu întreg arsenalul armelor bolşevice: dela corupţie şi până la agenţii cei mai periculoşi ai internaţionalei marxiste, Lenin a jucat cu toate mijloacele pe cartea sovietizării peninsulei. Bolşevizarea Italiei trebuia să fie primul pas către revoluţia comunistă mondială şi instaurarea unui regim roşu în centrul Europei, cea mai serioasă lovitură de pumnal a internaţionalei a treia în inima continentului.

Smulgând Italia de pe panta prăbuşirii în anarhia comunistă, Mussolini nu şi-a salvat numai patria, ci a făcut un imens serviciu Europei. Şi, primind la Roma defilarea batalioanelor de cămăşi negre, revărsate viforos din toate colţurile peninsulei, spre Cetatea Eternă, ca să izgonească guvernul Facta, un fel de Kerenski al Italiei, Victor Emanuel şi-a manifestat recunoştinţa faţă de Mussolini: reacţiunea fascismului spulberase deopotrivă toate ameninţările şi injuriile comuniste împotriva Tronului. Alăturându-se Ducelui, Regele mărturisea simţirea sa patriotică, dar făcea şi un act de autoconservare monarhică. Fascismul a salvat şi întărit temeliile Coroanei şi i-a dat, vreme de 20 de ani, toate atributele splendoarei regale şi ale aureolei imperiale.

Dela doctrina cea mai înspirată şi până la acţiunea cea mai vehementă, Italia a fost un bastion al intransigenţei anticomuniste. Fascismul a fost port-drapelul antimarxismului în Europa şi în întregul univers. Chiar victoria naţional-socialismului german s'a sprijinit în bună parte pe existenţa Italiei fasciste şi pe identitatea de credinţă, pe lupta antemergătoare a Ducelui. Şi, în afirmarea noului stil de viaţă uman, în sbuciumarea fascismului pentru crearea unei alte Europe, în repulsia faţă de bolşevism, Victor Emanuel n'a fost un factor indiferent şi, cu atât mai puţin, negativ. Regele a luat parte activă la întregul proces al efervescenţei fasciste. Multe şi variate au fost manifestările lui de adeziune la politica internă şi internaţională a fascismului, integrală a fost încadrarea sa în noua stare de spirit. Rolul lui Victor Emanuel nu s'a mărginit la simpla investire legală şi regală a actelor de autorittate ale regimului politic fascist. Atât de totală a fost identificarea Regelui cu fascismul, încât toţi adversarii Ducelui şi ai Italiei au făcut din Victor Emanuel o ţintă principală a atacurilor şi un element proeminent al responsabilităţilor.

Şi Regele celor 20 de ani de glorie fascistă, unsul tuturor biruinţelor lui Mussolini şi al purpurei imperiale, anulează acum, printr'un singur gest, o mândrie şi o consecvenţă, care trebuie să rămână întregi, neatinse, chiar în înfrângere, fiindcă numai din ele, din integritatea onoarei poate să se nască o redresare, poate să mijească speranţa unei întoarceri a soartei! Regele Victor Emanuel desfigurează două decenii de credinţă şi de istorie a Italiei, care vor rămâne neşterse în memoria omenirii, oricare va fi desnodământul acestui război, decorând pe Stalin cu „Annunziata" şi proclamând pe cel mai ireductibil duşman al Italiei şi pe cel mai fioros asasin al umanităţii, ale cărui mâini sunt încă pline de sânge, „serenissim văr al Majestăţii Sale"! Cum e cu putinţă, prin ce răsturnare a moralei elementare şi a

(Continuare în pag. 3-a)

Isaacs Daniel Rufus, fostul vice-Rege al Indiei. Priviţi-i amprenta judaică!

Et caetera

Dă-i drumul... domnule

Spuneam cândva că bucureşteanul e din născare protestator. Dacă un individ bagă mâna în buzunarul altuia şi e dus la poliţie, cincizeci de alţi indivizi sunt gata să-l facă scăpat. Şi fiindcă pungaşul cunoaşte slăbiciunea cetăţenilor, trage ca dus la tăere şi se zbate de crezi că bietul gardian l-a şi zugrumat.

— Săriţi, oameni buni, mă omoară!

— Dă-i drumul, domnule! Asta e barbarie. Ce? L-ai prins cu mâna'n buzunarul cuiva?

— Nu! dar l-am văzut când a aruncat ceasul.

— Nu e adevărat, n'am aruncat niciun ceas.

— Nu spuseşi că ţi-a dispărut ceasul, domnule?

— E adevărat!

— E ăsta ceasul dumitale sau nu?

— Este!

— Apoi dacă „este" şi l-a aruncat „ăsta"?

— L'o fi aruncat altul...

— Sigur că l-a aruncat altul — sare pungaşul.

— Lasă omul în pace, că-ţi faci păcat. Taberi pe ăsta că e un nenorocit şi „di" mari scapă!

— Ştim noi! ţipă în cor cei cincizeci de indivizi.

— Ce număr ai! Te reclam!

— Lăsaţi-mă, domnilor să îmi fac datoria!

Şi în învălmăşeala asta pungaşul are toată şansa să scape...

Bucureşteanului, trecătorului, nu-i intră în cap că gardianul n'are niciun interes să se agaţe de oameni nevinovaţi şi că un reprezentant al autorităţii, până la dovada contrarie, trebue să fie socotit ca fiind de bună credinţă.

Intr'un tramvai de pe linia 15, acum câteva zile, un călător a început să zbiere înainte de a se opri vagonul la piaţa Sfântul Gheorghe:

— Mi-a dispărut portofelul!

— Ţi l-a luat ăla, domnule!

— Hai după el. Stai manipulant! Unde-i?

— A luat-o pe Lipscani.

Şi amândoi au luat-o la palop... ca în dreptul unui magazin să fie surprinşi... când îşi împărţiau conţinutul buzunarului unuia care a băgat de seamă tocmai când ajunsese la destinaţie!...

— X. X. —

Legile economic[e]
şi legea sacrificiului naţion[al]

de Ştefan Anghelescu

In vremuri excepţionale ca acelea pe care le trăim astăzi, — deci în aşa numita economie de războiu — preţurile se stabilesc nu numai după criteriul vechilor şi inatacabilelor legi ale economiei clasice, în frunte cu cererea şi oferta — ci şi după o lege a sacrificiului naţional.

Peste toate argumentele de ordin economic, argumentul naţional este acela care predomină, în viaţa unui stat întreaga lui activitate şi exprimă însăşi raţiunea lui de existenţă.

Preţurile formate după legea sacrificiului naţional sunt desigur şi rezultatul consideraţiunilor de conjunctură, dar la formarea lor e nevoie să se ţină seama şi de alte calităţi pe care ele trebue să le îndeplinească.

In acest scop găsim destul de îndreptăţită ideea, ceva mai veche, a plafonării beneficiilor, care indică şi calităţile pe care trebue să le îndeplinească „preţurile de războiu".

Preţurile acestea nu trebue să cuprindă decât elemente indispensabile şi judicios calculate, păstrând permanent întreagă unitatea economică; ele nu trebue să aducă beneficii prea mari, comercianţilor şi industriaşilor, precum şi să menţină puterea de cumpărare a monetei. In sfârşit ele trebue să aducă veniturile necesare statului, prin diferenţa ce rezultă între beneficiul realizat şi cel fixat de legiuitorul economic, raportate la capital.

Tendinţa predominantă a preţurilor de războiu trebue să fie totdeauna, de a deveni accesibile tuturor categoriilor de consumatori şi în special populaţiei rurale şi slujbaşilor statului.

In linia acestor consideraţiuni, preţurile de războiu formează un factor şi o armă ce pot înlătura multe din piedicile de ordin economic pe care le avem de înlăturat.

Comisariatul general al preţurilor din Ministerul Economiei Naţionale, care întâmpină — după cum se ştie — destule dificultăţi la stabilirea preţurilor, a fost creat tocmai cu scopul ţinerii unui echilibru de ordin economic, care echilibru este în strânsă legătură cu opera de reprimare a speculei şi celorlalte acţiuni de sabotaj.

Acestea deşi păgubesc deopotrivă şi economiei naţionale şi (în mod indirect) autorilor înşişi, — sunt practicate totuşi cu inconştienţă de anumite categorii de oameni din [viaţa] comercială.

Obţinerea mărfurilor [de] strictă necesitate la puter[ea de] cumpărare a marei mas[e de] consumatori, nu se poate [face] decât printr'o stabilizare [cât mai] puţin relativă a preţurilo[r].

Ceeace altădată, adic[ă în] perioada de după primul [răz]boiu mondial, a cons[tituit] multă vreme preocupare[a de] căpetenie a cercurilor no[astre] economice şi financiare şi [ceea]ce se cerea atunci ne[reali]zat — stabilizarea n[...] tară, pentru care s'au fă[cut] tăţea sforţări — astăzi [în] viaţa economică a avut d[...] ferit din nou unele pert[urba]ţiuni, un alt comandame[nt] cere realizarea. E vorb[a de] stabilizarea aceasta a pr[eţuri]lor care să împiedice, din [...] me, repercusiunile ce dau [...] tere la ştătea alte pro[bleme] de ordin financiar şi mo[netar].

Dozarea efortului de e[chili]brare relativă a preţuril[or] tre care se tinde, este [cu] mai mult decât necesa[r] orice măsură, luată în a[ceastă] direcţie, nu poate decât [să fo]losească economiei naţi[onale]. Nu este vorba desigur de [...]rea unor limite mate[...] dar se impun totuşi n[...] permanente de control, [...] rele care pot aduce, în a[ceastă] privinţă, o lumină core[ctă].

FUNERALIILE PROFESORULUI I. SIMIONES[CU]
preşedintele Academiei Român[e]

Marţi după amiază au avut loc funeraliile profesorului Ion Simionescu, fostul preşedinte al Academiei Române.

La orele 14, în sala de şedinţe a Academiei Române unde se afla sicriul cu rămăşiţele pământeşti ale profesorului Ion Simionescu a fost oficiată slujba religioasă de către P. S. Iosif Sinaitul, vicar al Sfintei Patriarhii, înconjurat de un sobor de preoţi.

In jurul catafalcului au fost depuse coroane de flori din partea Majestăţii Sale Regelui, a d-lui Mareşal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a d-lui prof. Mihai Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, a ministrului cultelor şi culturii naţionale, a Academiei Române, a Universităţilor din Bucureşti şi Iaşi, a Facultăţii de Ştiinţe, a Asociaţiei româno-germane, a S. S. R.-ului, a Soc. de Paleontologie, a Uniunei Fundaţiilor Culturale Regale, a Casei Corpului Didactic, a Şcoalei „Oltea Doamna", a „Cărţii Româneşti", a Soc. Govora Călimăneşti, etc.

La funeralii, Majestatea Sa Regele a fost reprezentat de către maestrul Curţii Regale, d. Octav Ullea, iar d. Mareşal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a fost reprezentat de către d. lt. col. Alexandru Marin, adjutant al Conducătorului Statului.

ASISTENŢA

Au luat parte la funeraliile profesorului Ion Simionescu, d-nii: prof. Mihai Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de miniştri; prof. Ion Petrovici, ministrul culturii naţionale şi al cultelor; Alexandru Neagu, ministrul finanţelor; prof. Alexandru Marcu, ministrul subsecretar de stat al Propagandei Naţionale; prof. I. C. Petrescu, ministru subsecretar de stat la ministerul culturii naţionale; prof. Petre Sirbu, ministru subsecretar de stat al internelor; g-ral Arbore, ministru subsecretar de stat al aprovizionărilor; I. P. S. S. mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului; I. P. S. S. Nicolae Colan, episcopul dela Cluj; I. P. S. S. Mitropolitul Nifon al Olteniei; I. P. S. S. Nicolae al Oradiei; I. P. S. S. Antim Angelescu, noul episcop al Buzăului; I. P. S. S. Atanase Bădădeanu, vicar al Sf. Patriarhii; I. P. S. S. Emilian Antal, lt. de episcop al Argeşului; Dimitrie G. Lupu, primul preşedinte al Inaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie; prof. Horia Hulubei, rectorul Universităţii din Bucureşti; prof. Eftimie Antonescu, rectorul Academiei comerciale; membrii Academiei Române prezenţi în Capitală d-nii: prof. Dimitrie Gusti, preşedinte; prof. Ion Lupaş; prof. Al. Lapedatu; profesor Nicolae Bănescu; profesor Gr. Antipa; profesor Gh. Brătianu; profesor Nistor; profesor C. Rădulescu-Motru; Mihail Sadoveanu; Th. Capidan; prof. Dimitrie Caracostea; maestrul George Enescu, I. Al. Brătescu-Voineşti; g-ral Radu Rosetti; prof. Andrei Rădulescu; prof. Victor Slăvescu; preot Nae Popescu; prof. Silviu Dragomir; I. P. S. S. Episcopul Clujului, Nicolae Colan; prof. Gh. Macovei; prof. Tr. Săvulescu; prof. Vasilescu-Carpen; Gh. Spacu; precum şi d-nii: prof. Teodorescu, rectorul şcoalei politehnice; consilier ministerial dr. Aurel Cosma; Alexandru Bădăuţă, secretar general al ministerului propagandei naţionale şi al Asociaţiei româno-germane; prof. Aurel Popa, secretar general al ministerului cultelor; prof. V. Loichiţa, decanul facultăţii de teologie din Cernăuţi; prof. dr. C. Angelescu; Stelian Popescu; g-ral Nic. Palangeanu, prefectul Poliţiei Capitalei; g-ral magistrat Băl[...] Pomp[...]; g-ral Aramă; g-ra[l ...]gescu-Pion; g-ral adj. rezerv[ă] Teodorescu; g-ral Sahim; g-r[al ...]cescu, comandantul Pieţii; p[rof.] Ionescu-Sisesti; prof. G. Taşc[a]; Const. Chiriţescu; prof. Oct[av ...]cescu; prof. Petre Sergescu; p[rof.] Meţianu; prof. Gr. Demetresc[u]; Halippa; V. P. Sasu; D. V. [...]; prof. G. Strat; prof. G. Ian[...]; Gr. Popa-Lisseanu; prof. [...]; prof. Buruţa; prof. Bugdasar; Traian Popovici; prof. Const. [...]lescu; prof. E. Angelescu-Zamfirescu, procuror gen[eral] Curţii de Apel; prof. dr. Iac[...] consilier Tomida; prof. ing. [...]ciu; prof. Ştefan Ioan; g-[ral] Marinescu; G. Darie, directo[rul] ceremonialului intern; col. Th[...] şeful protocolului militar; c[ol. ...]ca; col. Manolescu; col. Opriş; Zapan; col. Caracaş; av. I. [...] prof. Elian; ing. cons. Mihail[...]scu; prof. Grondea; prof. Ma[...]cea; Jean Mouton; prof. Gh. [...]lescu; prof. Avram P. Teodor[...]; ing. Marcu; prof. D. Marmeli[uc]; Bogdan; C. Dimitriu, fost m[inistru]; prof. Rădulescu Pogoneanu, [...] Basarabescu, etc.

Cuvântarea d-lui ministru I. Petrovic[i]

După terminarea slujbei religioase, în numele guvernului şi al ministerului ce conduce, d. prof. Ion Petrovici, a rostit următoarea cuvântare:

„N'ar putea să spue nimeni că gândul morţii nu ne este un gând familiar, impunându-se implacabil nu numai acelor ce cugetă mai îndelung, ci chiar şi minţilor mai grăbite care nu prea întârzie în lumea reflecţiunii. O experienţă care n'a înregistrat nici o excepţiune, — căci până şi fiul Domnului şi-a plătit tributul întrupării sale omeneşti, murind pe cruce şi învelindu-se în giulgiul morţilor, mai înainte de a trece la fiinţarea veşnică sub formă curat Dumnezeiască; pe de-altă parte o cunoaştere cât de elementară a fragilităţii şi a etapelor făpturii noastre, ne-au obligat deopotrivă să socotim moartea ca o concluzie inevitabilă a vieţii, încrustată ca o filigramă pe actul de naştere însuşi, şi apărând din ce în ce mai transparentă cu cât actul acesta se învechia. Şi totuşi pierderea preşedintelui Academiei Române ne-a apărut tuturor o lovitură de trăsnet, ce lasă încurcată priceperea şi zăboveşte desmeticirea. Nu mai conteneşte întrebarea: cum a fost cu putinţă dispariţia colegului, care deunăzi, în preajma sărbătorilor, dirija şedinţele noastre cu atâta vioiciune, fără a lăsa să se observe un semn de sleire fizică sau o urmă de oboseală? Şi parcă sunt numai câteva săptămâni de când la masa colegială pe care i-am oferit-o, la împlinirea vârstei de 70 de ani, nu era unul din cei de faţă care să nu fi avut credinţa că omul acesta plin de vigoare încă, îşi va sărbători [...]me, în mijlocul admiratorilor [...] său de octogenar. Lucrul [...] spus de altfel, dovedindu-[se] odată cât sunt de zadarnic[e] eronate proorocirile omeneşti.

Greşiţi în ce priveşte nădejdea [în] viitor, nu poate să existe în[să] o controversă asupra valorii [...]tului, care acum a eşit din [...] aparţinând de trei zile tre[cutului]. Golul pe care îl lasă în urm[ă] Simionescu, îl măsoară cu p[...]ne, dimensiunile bogatei şi [...] altei sale activităţi.

Născut în Moldova de No[rd] aceleaşi meleaguri binecuv[ântate] unde au văzut lumina şi E[minescu] şi Iorga, — pentru a nu vo[rbi] cât de cele două piscuri ca[re] dincolo de nori — şi-a făcut [studiile] superioare la Iaşi (complect[ate cu] studii la Viena), a ajuns prof[esor de] geologie la Universitatea m[oldo]venească, unde a strălucit şi d[...] a fost chemat rând pe rând [...] sânul Academiei Române şi [la con]ducerea ministerului şcoalelor [în ca]litate de secretar general al u[nui mi]nistru care nu era om de [spe]cialitate.

Mai târziu s'a transferat [la Uni]versitatea din Capitală, făr[ă a] micşora în cuprinsul inimei [...]cul provinciei lui, de obârş[ie ...] amintesc cu câtă bucurie re[...] re mi-a şoptit într'o zi de al[egeri la] Academie: „Va să zică cu a[...] astăzi, avem un moldovean în [...] Era vorba fireşte aicea de u[...]

(Continuare în pag.

Incinta Academiei Române în timpul slujbei religioase

Noua armă a războiului actual

In fiecare om trăeşte în adânc ceva din Icar. Dorinţa de a străbate spaţiile fără osteneală a însufleţit antichitatea, evul mediu şi epoca modernă. Printre mijloacele de realizare a ei joacă un rol favorizat un corp care poartă în sine forţa motrice. Am numit racheta. Ea dispune de o materie propulsoare care la lansarea rachetei se aprinde şi desvoltă gaze care împing corpul înainte.

Scriitorii dotaţi cu fantezie au visat sboruri în avioane stratosferice, către Lună şi Marte. Cinematografiştii au preluat ideea şi au înfăţişat-o pe ecran. Inventatorii s'au ostenit pentru un automobil-rachetă (Fritz von Opel) şi pentru un avion-rachetă. Paza coastelor dă prin rachete o speranţă naufragiaţilor. Pirotehnicienii le aruncă spre zenit unde ele desenează superbe flori şi jerbe verzi, roşii, galbene şi argintii.

Mai ales războinicii tuturor timpurilor au căutat să folosească racheta. Pergamente îngălbenite spun că bizantinii şi chinezii o cunoşteau încă din secolul XIV şi XV şi o foloseau în luptă ca bombă luminoasă sau incendiară, deci într'o vreme când Occidentul făcea primele încercări timide cu armele de foc în ţevile cărora forţa era dată de gazele prafului de puşcă.

IN ASIA

Cruciaţii par a fi cei cari au adus rachetele în vestul Europei. Acest proectil a fost adoptat mai ales în Italia, unde i s'a dat numele după Tu[...]sul „rocchetto". Case de paşi tricieni şi turnuri de apărare au fost făcute praf de rachetele incendiare în luptele din vremea Renaşterii. Şi în Franţa racheta a găsit adepţi. Odată cu apariţia proectului de tun, tăcerea s'a aşternut asupra ei. Dar Asia i-a rămas credincioasă.

Când englezii s'au hotărît la sfârşitul secolului XVIII să subjuge definitiv India, bateriile de rachete ale lui Hyder Ali şi Tippo Schib au făcut prăpăd în rândurile cavaleriei şi elefanţilor de războiu. Un observator inteligent, colonelul William Congreve, a studiat principiul şi l-a desvoltat cu mijloacele tehnice ale timpului său.

El şi-a dat seama că un aparat care aruncă proectile a căror forţă propulsivă se desvoltă în cursul traectoriei, nu trebuie să fie construit prea rezistent şi că poate fi folosit mult mai uşor decât un tun, a cărui ţeavă trebue să reziste la presiunea unei încărcături de pulbere şi al cărui afet este sguduit de recul; a văzut că totodată prin utilizarea bateriilor de rachete se face o simţitoare economie de servanţi, forţe de tracţiune şi mijloace de producţie. El a calculat că un „Corp de rachete" cu 160 de oameni şi 245 cai înseamnă puterea de foc a 142 tunuri. In afară de aceasta bateriile de rachete, datorită mobilităţii lor, i s'au părut preferabile în cadrul unităţilor de cavalerie mai mari şi în războiul colonial şi în munţi.

Racheta construită de el avea o materie de propulsiune cu pulbere neagră, o materie incendiară sau luminoasă, ori o legătură de grenade de mână. Cele mai mari dintre rachetele sale cântăreau — la o încărcătură explozibilă de 10 kg. — 50 kg. şi atingeau o tragere de 3200 metri. Pentru ca prin stabilizarea traectoriei să se sporească siguranţa tirului, rachetele au fost prevăzute cu un băţ lung sau cu aripioare. Mai târziu s'a ajuns să se dea rachetei o mişcare spirală prin facerea unor găuri spirale la capătul de eşapament al proectilului. Rachetele au fost întrebuinţate la început şi împotriva obiectivelor apropiate şi trase astfel ca să nu depăşească înălţimea omului.

RACHETELE IN BATALIA DELA LIPSCA

O baterie de rachete engleză a luat parte la bătălia dela Lipsca în unităţile principelui moştenitor suedez Bernadotte. Ofiţerul de legătură austriac din această armată, mai târziu celebrul inspector de artilerie Vinzenz Freiherr von Augustin, a fost atât de încântat încât a făcut totul pentru introducerea bateriilor de rachete în armata austriacă şi a reuşit în scurt timp să înfiinţeze un „Corp de racheteuri". L-a inzestrat cu un tun de rachete care se compunea dintr'un suport trepied de numai 10,6 kgr. pe care îl putea duce un om, şi dintr'o cutie de alamă în care se aşeza băţul rachetei. Suportul era aşa de uşor manîabil că putea fi instalat pe acoperişuri şi în turnurile bisericilor. Tunul trăgea 6—12 rachete de jumătate kg. Fiecare baterie de rachete avea 6 care de transport şi trei serii de muniţii. Prima serie avea 700 lovituri.

Bateriile de rachete austriace au primit botezul focului în iarna 1813/14 la Hueningen şi s'au afirmat cu deosebire în expediţia austriacă din Maroc în anul 1829. Acelaş lucru se spune de războaiele coloniale franceze şi engleze dela mijlocul secolului 19. Odată cu introducerea încărcătoarelor posterioare şi cu descoperirea aliajului bronz-oţel tunul de rachete a trecut pe planul al doilea. Corpul de rachete austriac a fost încadrat în 1837 artileriei. Ca mijloc de luminare şi semnalizare racheta şi-a cucerit însă în războiul mondial un larg câmp de activitate.

IN RAZBOIUL ACTUAL

Dacă astăzi se folosesc bateriile de salvă sovietice şi cele de aruncătoare germane, această renaştere a bateriilor de rachete se datoreşte mobilităţii lor şi eficacităţii sporite prin progresele tehnice moderne a armelor. Fiindcă un singur aruncător german, greu de la 3,6 până la 8, chintale, întruneşte puterea de foc a 6 obuziere grele de câmp, dintre care fiecare cântăreşte 60 chintale. O salvă a nouă baterii de aruncătoare germane mijlocii are efectul unei salve a 81 baterii de obuziere grele.

La aruncătoarele germane sunt montate pe un afet uşor 6 ţevi din tablă de oţel, aranjate în jurul unui centru sau în două straturi. Cele 6 proectile ale aruncătorului sunt lansate în câteva minute cu ajutorul unui declanşator electric. Aceasta produce o succesiune de foc de extremă densitate, şi la obiectiv un neînchipuit efect fizic şi moral. O astfel de salvă este prin urmare unul dintre cele mai eficace deschizătoare de drumuri ale infanteriei în actualul războiu.

Gând și suflet

Fără mamă!

O mezlădeață mică cât un nod, dar gălăgioasă și tiranică! Deși n'are decât doi ani, este în stare să răstoarne toată casa, pe care încearcă s'o stăpânească, cu despotismul unui tiran. Crescut numai între servitori, lipsit cu totul de afecțiunea părintească, s'a desvoltat fizicește, este adevărat, prin buna voința unei femei, car l-a îndrăgit, prin interesul pe care i-l manifestă cele aproape cincisprezece mii de lei pe lună, pe care le câștigă îngrijindu-se de el.

Zburdă toată ziua, cu inconștiența vârstei, fără să-și dea încă seama de golul imens din jurul lui, de lipsa singurei ființe, care ar putea să-i dea toate bucuriile cerești. Nu cunoaște căldura sânului matern, privirea drăgăstoasă a mamei iubitoare, glasul ei argintiu, cântecul ei de leagăn. Lacrămile lui n'au fost șterse de buzele tremurătoare ale mamei și gândurile ei nu-l întovărășesc sfioase, în ascensiunile lui pe scaune, pe mese, sau în joaca zburdalnică prin toată casa. Când a căzut, brațele ei drăgăstoase nu-l cuprind, sărutările ei nu-i potolesc spaima din inimă și somnul nu i-a fost legănat de genunchii mamei. Când este bolnav, inima mamei nu-l veghează și nimeni nu-și frânge mâinile cu desnădejde, implorând, la miezul nopții, îndurarea Maicii Domnului.

În loc de toate acestea, el întâlnește mereu privirea rece a bonei și vocea ei acră și poruncitoare. El nu pricepe încă privirile și mângâierile compătimitoare ale celor din jurul lui, cum nu înțelege singurătatea în care trăiește.

Căci nu știe că este copilul durerii și că pentru a se naște, mama lui și-a plătit bucuria maternității cu însăși viața ei. Nu știe cât de mult l-a dorit ea; cu câtă bucurie l-a așteptat. Ani în șir, viața fără el i-a fost pustie și când, în sfârșit, nădejdea i s'a împlinit, a plecat în lumea eternă, cu durerea în suflet, de a-l părăsi iremediabil și pentru totdeauna.

Au trecut doi ani. Mămica lui este o simplă imagine, așezată deasupra patului, pe care o mână piosă a pus-o acolo și căruia el, în fiecare seară, înainte de a se culca, îi urează noapte bună.

Poate că în nopți minunate, visele lui de copil sunt populate de imaginea din perete, ca o consecvență implacabilă a misterului naturii. El își trăește senin viața de copil, fără bucurii, dar fără dureri, sub privirile indiferente ale femeii, care timp de doi ani a încercat să țină locul mamei și alături de tatăl lui, un om rece, indiferent și egoist.

Destinul necruțător lovește această ființă mică și plăpândă, la începutul vieții. În curând o nouă mamă va intra în casă. Oamenii dragi din jurul lui vor dispare, unul câte unul. Ce ordine nouă va fi introdusă în viața lui? Imaginea din perete va dispare și ea, iar măsuța de lângă pat va fi populată cu altă imagine, rece și necruțătoare, care îl va privi mustrător, din rama de argint.

Și prima lui durere va fi amestecată cu dorul după imaginea mămicii, căreia nu-i va mai putea ura noapte bună. În viitor, el va fi obligat, în fiecare seară, să îmbrățișeze obrajii reci ai unei femei, care îl va privi ostil, de cum își va face apariția primul semn al maternității ei viitoare. Ani grei vor începe pentru micuțul nevinovat; ani plini de singurătate și de tristețe. Inimioara lui se va înăspri, iar lacrămile amare se vor topi în desnădejdea izolării lui.

Imaginea mămichii, pe care i-au furat-o, va stăpâni veșnic inimioara lui, iar din plânsul înăbușit, din suspinele dureroase, care vor zgudui mica lui ființă, cuvântul: mamă, va răsuna pentru prima dată pe buzele lui neștiutoare.

În nopți târzii, când vântul va porni hoinar să zgâlțâie ferestrele, sufletul mămichii se va opri la patul lui, pentru a-i veghea somnul, iar imaginea ei pierdută va răsări strălucitoare, în visele lui, pentru a-i vindeca durerile copilăriei.

MARINA FLORU

ALB ȘI NEGRU

AȘA DAR,

...nici-o cruțare pentru cei care abdică dela linia de conduită a durerilor neamului, tocmai când se simte mai multă nevoe de talentul lor. Numai inconștienții și lichelele își pot permite luxul de a distruge încrederea pe care și-o puseseră ceilalți intr'înșii, pentrucă oamenii de caracter și cei cu mintea întreagă nu se pretează la jocuri infame pe timp de primejdie. Destul ne fac rău canaliile ce n'au nimic sfânt, ca să le mai dăm și noi apă la moară — mult-puținii câți suntem pe baricadele de apărare ale sufletului românesc.

S'a vorbit și se tot vorbește de estetism. Când se frământă lumea și trosnesc din încheeturi înseși temeliile ei, se găsesc la noi tineri cărora le arde de estetism! Țăranul își schimbă plugul numai cu pușca, dar poeții noștri fac estetism, în loc să fulgere în versuri dragostea de neam și voința de luptă!... Și cine? Tocmai cei care ar putea să poarte arma la propriu, iar nu la figurat. Par'că n'am avea destul timp după trecerea furtunei, să tot visăm și să facem — dacă vreți — artă pentru artă..

Nu te oprește nimeni să scrii și după pofta inimii, însă păstrează pentru tine ceeace nu se potrivește cu timpul, și cu atât mai mult nu pune altora piedici să se manifeste spre binele neamului, ba chiar și-al tău personal. Va veni o vreme când vei fi întrebat: ce-ai făcut tu pentru mântuirea lui și-atunci ce vei răspunde, care va fi semnul după care te vor recunoaște adevărații luptători?..

Despre cei care dezertează dela datorie, nici nu mai insistăm, fiindcă dezertorilor li se cuvine o singură replică.

PANA

...și unii dintre cei care-au practicat estetismul în poezie atrag atenția scriitorilor de azi să nu se mai închidă în carapacea egoismului și-a disprețului față de cei mulți.

Iată bunăoară ce scria ieri d. Ion Vinea într'un articol intitulat „Intre noi și public":

„Scriitorii ar trebui să micșoreze distanța dintre ei și public, să scurteze depărtarea, care îi desparte, la urma urmei, destul de formal. Poetul român să se lepede de această suprastructură intelectuală, romancierul să renunțe la bijuteria unei sensibilități, care nu prinde, dramaturgul să plăsmuiască mai curând țărani, dar vii, decât rafinați morți, sau excentrici, cari în loc de aer respiră sensibilitate!

Autorii de cărți să părăsească înălțimile, să abandoneze olimpicele atitudini, să coboare pe pământ și să pășească cu simplitate, ca Apostolii..."

Dacă d. Vinea a ajuns la asemenea concluzii, noi ce trebue să mai spunem?.. Răspunsul îl lăsăm pe seama celor care stau și-acum cu capul prin nori.

ADMIRABILA

...revistă „Săptămâna C. F. R." din care veneratul nostru confrate, d. Ion Maxim a făcut un adevărat monitor de cultură, suntem informați c'ar fi atins un tiraj de 100.000 (o sută de mii) de exemplare.

Secretul nu e greu de ghicit. Proverbul cu omul care sfințește locul, își are aici cea mai justă interpretare, fiindcă d. Maxim a reușit în mai puțin de doi ani, să realizeze dintr'o obscură „foae de licitații C. F. R." poate cea mai citită revistă din țară.

Din sumarul ultimului număr cu data de 9 Ianuarie a. c., menționăm:

„Drum de fier romantic" de Mihail Sadoveanu; „Cartea literară" de Emanoil Bucuța; „Milița Grecoaica" de I. C. Vissarion; „Cel mai bun azil" de Mihai Codreanu; „Intre vorbe și fapte" de N. Batzaria; „Undeva — într'un sat" de Al. Lascarov Moldovanu.

Poezii semnează d-nii: Horia Nițulescu: Caligraful; Theodor Scarlat: Text pentru o autobiografie; Teodor Al. Munteanu: Umbră; Al. Philippide: Meditații; C. Ignătescu: Deșteptare; D. Karnabatt: Madonei primitive; Ștefan Crăciun: Pierrot și Colombina și Ion Iordache: Scrisoare

O pagină de humor de cea mai bună calitate complectează sumarul acestei interesante publicații.

SPICUIM

...din cronica măruntă a unui ziar de dimineață, următoarele informații — chițurile literare:

„D. Dan Petrașincu a dat bun de tipar, volumul său de versuri literare (sic) Prezențe, care va fi lansat de Publicom".

Nu înțelegem dece d. Petrașincu vrea cu totdinadinsul să fie prezent în literatură și cu versuri... literare!

Dar așa e omul când simte vidul: Vrea să fi prezent cu orice preț.

Alta:

„Ovidiu Constantinescu a 'încredințat noul său roman editurii Prometeu".

Adică exact ce-i lipsia editurii Prometeu: Tichia de mărgăritar a d-lui Constantinescu.

„NOROCUL

...E SALBA LUNII" se intitulează poezia pe care o publică în ultimul număr al revistei „Transilvania noastră" poetul Ion Th. Ilea. Il facem loc mai jos în întregime ca o pildă pentru cei care au uitat care le este datoria față de neam:

Plângi măicuță că e bine,
Vine gândul pân' la tine

Doar așa scrie la carte,
Că Măgura nu-i departe

Opreliștele peste tot,
Să ne despartă nu pot

Pietrele din Tatra 'n jos,
Ne vor fi 'n drum de folos.

Și Iisus pe Ghetsemani
A îngenunchiat pe dușmani

Fii măicuță stâncă tare,
Peste văi, peste izvoare.

Cronicele scrise ieri,
Vor fi flacără 'ntre țări.

Și noi brazii duși de vânt,
Vom fi fulger pe pământ.

Flintele să scapere,
Ape, munți, să apere.

Holdele pân' 'n la Mărghita,
Ne vor purta 'n vis ursita

Grădinile cu meri și pruni,
Vor fi vrajă 'n Brazii buni.

Mărgăritare să culeagă
Feciorii din Crasna dragă.

Măicuță tu nu mai plânge,
Zarea toată va fi sânge.

Rana se va vindeca,
Noi în veac nu știm ierta.

Norocul e salba lunii,
Il dăm dar pe vatra lunii.

Aceasta e poezia care ne trebue, nu estetismul destrămător de suflete.

N. OLT

Intoarcerea ocnașului

Se întorcea acasă, într'o seară frumoasă de toamnă, în satul de unde plecase acum șaptesprezece ani la ocnă. Drumul pe care mergea, trecea prin mijlocul cimitirului și inima îci începu să bată. Razele soarelui în asfințit se jucau printre crengile gigantice ale ulmilor bătrâni care trezeau în mintea liberatului amintirile copilăriei; își reamintea vremea când, ținându-se de mâna mamei se ducea voios cu dânsa la biserică; vedea parcă și acum chipul ei palid; simțea parcă lacrimile fierbinți care cădeau pe fruntea lui, când ea se pleca să-l sărute și care îl stârneau și lui plânsul, măcar că pe atunci nu știa câtă amărăciune cuprindeau ele. Își reamintea de câte ori zburdase vesel pe poteca aceea, cu unii dintre micii săi tovarăși, întorcându-se din când în când să zărească zâmbetul mamei, sau să audă glasul ei blând; și i se păru atunci, că o perdea se dădea în lături, în memoria lui; și sumedenie de amintiri de dragoste neînțeleasă și de povești disprețuite, de făgăduieli uitate, năvăliră în mintea lui și-l sfâșiară inima.

Intră în biserică; deși slujba de seară se sfârșise, ușa veche de stejar, cu piroane mari, nu era încă zăvorită. Pașii ocnașului răsunară sub boltă și, în liniștea locașului, se simți așa de stingher, că-i fu aproape frică. Privi obiectele care-l înconjurau: nu se schimbase nimic. Biserica i se părea mai mică decât în copilărie, dar ea cuprindea și acum lucrurile din trecut, pe care le contemplase de nenumărate ori, cu o teamă copilărească. Colo se găsea micul pupitru, împodobit cu perna îngălbenită; aci, masa de împărtășanie, dinaintea căreia repetase așa de des, în copilărie, poruncile uitate, când devenise bărbat. Se apropie de vechea bancă a mamei sale; perna fusese luată, biblia nu mai era. Gândi că poate mama lui ocupa un scaun mai umil, sau că devenise poate infirmă și nu mai putea veni la biserică. Nu cuteza să-și oprească gândul, la altă presupunere. O senzație de frig îl cuprinse și tremura tot, întorcându-se spre eșire.

Când ajunse sub tindă, văzu intrând un om bătrân și frânt. Tresări, căci îl recunoștea: îl văzuse deseori săpând gropi în cimitirul din spatele bisericii; ce va spune acum cinstitul paracliser, ocnașului liberat? Bătrânul își înălță ochii, îl privi o clipă, îi spuse bună seara și se depărtă încetinel. Nu-l recunoscuse.

Ocnașul se întorsese doar, după șaptesprezece ani!..

CH. DICKENS

Despre făgăduin[țe]

de ILIE MINI[...]

I

Puterea de a lega și dezlega păcatele oamenilor, a fost dată Apostolilor, dar nu și Proorocilor. Proorocii au avut cu adevărat darul Duhului Sfânt, numai o parte însă, darul proorociei ca să vestească cele viitoare, apostolii însă au avut toată această bogăție a darului Duhului Sfânt, care s'a revărsat peste ei când s'a coborît în limbi de foc. Chipurile lucrurilor celor viitoare au fost văzute, de prooroci în ascuns, ca 'ntr'o oglindă, tainic, pe câtă vreme apostolii le-au văzut în mod real, le-au văzut cu ochii. „Taina lui Hristos n'a fost arătată în acelaș chip fiilor oamenilor din trecut, așa cum s'a descoperit sfinților Săi apostoli prin Duhul Sfânt". (Efeseni III, 4—5).

In perioada precreștină, Dumnezeu s'a arătat în lume numai prin dreptatea lui dumnezeiască, ca un judecător, dând putere proorocilor ca prin varga și toiagul lor cel de fier al dumnezeeștei dreptăți, să bată, să mustre și să distrugă păcatul ce distrugea pe om, nu le-a dat însă puterea să ierte nici un păcat pe pământ și nici să ducă pe cineva în împărăția cerurilor, închisă omului prin păcatul lui Adam. Când a venit însă plinirea vremii, Dumnezeu ca un părinte și-a arătat dumnezeiasca sa milostivire, trimițând pe însăș Fiul Său drept mântuitor lumii, iar apostolilor li s'a dat toată bogăția dumnezeieștei milostiviri, făcându-i iconomii darului sfânt și purtătorii cheilor împărăției cerurilor. Apostolii dar au deschis, aici pe pământ, porțile mântuirii lumii, precum și fericirea veșnică în ceruri. Proorocii au fost predicatorii legii celei vechi, iar apostolii predicatorii legii celei nouă, ai Sf. Evanghelii, ai darului care covârșește legea cea veche. Apostolii dar, prin puterea și bogăția Duhului Sfânt ce au primit întrec pe cea a proorocilor.

Așa dar, apostolii, după vrednicia cu care au fost investiți, sunt ca omul care poartă fața Fiului lui Dumnezeu, mâna și gura lui, purtând cuvântul și dreptatea lui, precum și cheile puterii duhovnicești. Cuvântul lui Dumnezeu cel întrupat și-a ales dintre aceștia numai doisprezece, spre a-l avea drept slugi și spre a lucra împreună cu ei. Simon Petru și Andrei fratele lui, care fusese mai înainte ucenicul lui Ioan, Iacob și Ioan fiii lui Zevedei, Filip și Bartolomeu, Toma și Matei vameșul, Iacob al lui Alfeu, Levi, numit mai târziu Tadeul sau Iuda Tadeul, care se zice că ar fi scris cartea sinodului, Simon Ca[...] sau Zilotul și Iuda [...]teanul, care după [...] Domnului a fost în[...] Matia.

Această ceată a s[...] o amintește Duhul [...] Sf. Scriptură a V. T[...] lurite chipuri. Do[...] erau patriarhii, fiii l[...] cari ca doisprezece [...] răsădiți de Dumne[...] odrăslit multe și mu[...] muri ale poporului [...] roduri ale făgăduin[...] Dumnezeu, tipul celo[...] sprezece apostoli ca[...] predicarea Evangheli[...] scut poporul cel ale[...] Israil, fiii cei fără de [...] ai Bisericii. Doisprez[...] boerii jidovilor, cari e[...] ascultarea marelui lor [...] cător Moisi și judeca[...] poporul, tipul celor d[...] zece apostoli, cari fi[...] ascultarea celui mai [...] judecător al viilor și a[...] ților, judecau aici pe p[...] prin suflarea Duhului [...] toată biserica ortodoc[...] care atunci la a doua [...] vor ședea pe cele do[...] zece scaune și vor jud[...] cele douăsprezece [...] ale lui Israil. Dois[...] erau iscoditorii trim[...] Moisi în pământul făg[...] ții, tipul celor dois[...] apostoli trimiși de Hr[...] cerceteze soborniceas[...] rică de pe pământ c[...] ruește binecuvântare [...] Douăsprezece erau iz[...] apelor, care au ad[...] pustie poporul lui Isr[...] pul celor doisprezece [...] cari au adăpat toată [...] mântului cu apa din [...] dătător de viață al [...] zeleștei învățături. [...] zece erau boii ce tră[...] sul de aramă din te[...] Solomon, tipul celor [...] zece apostoli cari du[...] tras brazde adânci [...] rica lui Hristos c[...] crucii, s'au jertfit p[...] mucenicie ca o tota[...] de tot. Douăsprez[...] stelele care încunun[...] împărătesei din A[...] lui Ioan, îmbrăcată [...] și cu luna sub pic[...] tipul celor doisprez[...] toli, cari sunt cunu[...] douăsprezece lumin[...] sei celei de taină a [...] tos, care stă îmbr[...] lumina evangheli[...] rind umbra veche[...] Douăsprezece era[...] cele prețioase, văz[...] Ioan și pe care er[...] Ierusalimul cel c[...] sau închipuirea ce[...] zece apostoli pe c[...] meiat Hristos Bise[...] sfântă". Și zidul [...] douăsprezece tem[...] ele erau numele [...] sprezece apostoli ai M[...] (Apocalips, XXI, v. 14).

Trad. din l. greacă de
Pr. DEM. ILIESCU
PALANCA

Reviste

Au apărut nr. 9 și 10, anul II-lea din revista „Conferința" enciclopedică lunară condusă de prof. N. C. Lungulescu cuprinzând: „Două cuvântări la Iași" de d-l ministru I. Petrovici; „Problema regenerării neamului" de prof. dr. Iuliu Hațieganu; „Influența vegetației asupra apelor" de prof. ing. I. Andriescu-Cale; „Sportul și educația tineretului" de gl. adj. Al. Manolescu; „Asistență" și ocrotire socială" de d-na Cristina Calitzi Brătescu; „Amintiri despre L. Catargiu" de prof. Em. Antonescu; Sportul, educația fizică, recreația de dr. Sabin Mănuilă; „Joseph de Tournefort" de Léon Thévenin; și „profesori de franceză" (Mircea Perietzeanu) de Directorul Revistei, etc. etc.

Nu lăsa pe mâine ce poți face astăzi!
Chiar acum pregătește-ți, pentru tot timpul stării de război, o valiză cu actele de identitate ale tuturor membrilor familiei, cu obiectele de preț și cu un pachețel cu pansamentele necesare primului ajutor medical.

Cronica științifică

Pietrele artificiale

Față de prețuirea de care s'au bucurat bijuteriile în toate vremurile, nu este de mirare că încă de mult s'a încercat să se imite pe cale artificială aceste prețioase produse naturale. Mult timp s'a reușit să se facă numai imitații din sticlă, care se asemănau cu pietrele prețioase cel mult la culoare. Sunt așa numitele „imitații". Cu totul altul este cazul pietrelor prețioase sintetice moderne, care din punct de vedere chimic sunt constituite din acelaș material ca cele adevărate, au aceeaș duritate, aceeaș culoare, acelaș unghi de refracție și acționează la fel față de razele Roentgen. Diferența stă cu deosebire în aceea că pentru fabricarea pietrei prețioase chimia modernă are nevoe de patru ore, pe câtă vreme natura a utilizat adesea mii de ani.

Dacă se analizează pietrele prețioase naturale pe cale chimică se constată că ele nu se compun din elemente rare și scumpe, ci din substanțe foarte comune. Valorosul diamant de pildă nu este decât cărbune pur. Prin cercetări cu ajutorul razelor Roentgen s'a stabilit că în toate cristalele atomii sunt dispuși în chip regulat, într'o arhitectură cu adevărat artistică. In substanțele necristalizate atomii sunt îngrămădiți la întâmplare, fără nici o regulă. Este dela sine înțeles că nu se poate face în mod artificial un cristal din atomi așezați după voință, din cauza proporțiilor extrem de mici ale acestora. Pentru fabricarea cristalelor artificiale materia respectivă trebue supusă la aceleași condițiuni în care s'a format cristalul natural. Este vorba mai ales de o temperatură foarte ridicată.

Nu e nici o greutate să se facă un amestec de componența rubinului sau safirului, acuamarinului, etc. Topirea este deasemenea ușoară datorită tehnicei moderne, deși este nevoe de o temperatură de 2000 grade. Dar masa topită trebue să se cristalizeze, și anume în așa fel ca să se producă cristale mari, limpezi și perfect transparente. De zeci de ani încercările au fost zadarnice, fiindcă se obțineau numai cristale foarte mici.

Principiul procedeului găsit între timp de I. G.—Farbenindustrie, cel mai bun, este următorul: se pulverizează luat foarte fin într'un suflător vertical cu temperatură foarte ridicată; prin adăugarea de mici cantități de diferiți oxizi metalici (de crom, fier, etc.) se obține colorarea; în punctul cel mai fierbinte al flacărei se află un cui fin de argilă refractară, pe care lutul se topește și cade apoi în picături infime. Prin ușoare aguduiri picătura crește mereu prin adăugare de substanțe; în felul acesta se nasc corpuri de forma unei pere. Fiecare pară este fasonată după răcire cu autorul instrumentelor speciale. Apoi pietrele sunt lipite fiecare în vârful unui bețișor de lemn și șlefuite.

Astfel de pietre nobile sintetice sunt adesea mai dure, mai omogene și mai clare decât cele naturale, din care cauză ele au și înlocuit în tehnică pe acestea din urmă. Astăzi rubinele sintetice sunt folosite la ceasornice, contoare electrice, etc. Piatra naturală se deosebește de cea sintetică prin anumite corpuscule străine închise în timpul formării, cum este mai cu seamă cazul chihlimbarului. Aș ceva nu se poate obține pe cale sintetică. Sunt uneori insecte, alteori picături de apă sau cristale colorate și cu formă de ace. Pietrele naturale, datorită faptului că în multe cazuri au crescut treptat, stratificat, prezintă un colori felurite, așa numitele fumuri, etc. Niciodată nu vom găsi într'o piatră naturală bășicuțele microscopice de aer care se află în pietrele sintetice.

Maxime

Frumusețea este o scrisoare de recomandare, pe care natura o dă favoriților săi.

VOLTAIRE

Idealul, deși nu-l putem atinge niciodată, totdeauna trebue să-l urmărim, căci dacă am ajunge măcar la jumătate de cale, am adus și noi o picătură cât de mică, la prosperarea și mărirea neamului omenesc.

P. CARP

Nu-i luați, omului de rând, minciuna; îi veți lua, odată cu ea, fericirea.

IBSEN

Să mai râdem

CHOPIN ȘI DOCTORII

De abia sosit cu George Sand în insula Majorca, Chopin s'a îmbolnăvit brusc.

Prietena lui, scriitoarea George Sand a chemat rând pe rând trei doctori din localitate, cari l-au ciocănit, l-au ascultat, dar fără niciun rezultat.

Un prieten, care l-a vizitat pe compozitor, l-a pus întrebarea:

— Ce-au spus doctorii?

Chopin care nu ignora gravitatea boalei sale a zâmbit trist:

—Dumnezeu să-i înțeleagă. Unul spune că voi muri. Altul că sunt muribund, iar al treilea că am murit de mult. Și totuși eu continui să trăesc ca și mai înainte.

COLECTA LA ACADEMIE

Intr'un an de mare secetă, Academia Franceză a hotărît să colecteze pentru săraci. Fiecare academician era obligat să doneze un ludovic de aur, dar când s'a deschis cutia cu daniile, s'a constatat că nu erau decât treizeci și nouă de galbeni.

Deci, unul din cei patruzeci de nemuritori se abținuse.

Bănuelile au căzut imediat asupra unuia din membri, renumit pentru avariția lui.

Dar acesta a protestat susținând că și-a depus obolul.

— L-a văzut cineva? a intrebat președintele.

— Eu nu l-am văzut, dar îl cred, a răspuns un coleg.

La care Fontenelle a replicat:

— Eu l-am văzut, dar nu-l cred.

Curiozităț[i]

Căldura soarelui

Până în prezent savanții erau de păreri diferite asupra căldurii din interiorul soarelui. Doi fizicieni indieni au calculat acum că în interiorul soarelui temperatura atinge +20 milioane grade. Numai printr'o comparație ne putem imagina o astfel de temperatură: dacă ne închipuim un corp de mărimea capului unui ac de gămălie, care este așa de cald cât interiorul soarelui, căldura emanată de acesta ar distruge orice viață pe o rază de 2000 km. Toate uzinele de pe lume, lucrând laolaltă, n'ar putea produce o energie în stare să încălzească corpul de mărimea capului acului de gămălie la 20 milioane grade.

Lecții de înot la păsări

Cufundarul își învață în cele mai diferite feluri puii să înoate. Mama se cufundă în apă cu un pește în cioc, pentru ca puii să învețe să facă la fel, urmându-i exemplul. Sau înoată la o distanță anumită de pui cu un pește în cioc pe care îl-l tot arată. Puii o urmează, iar cine o ajunge mai întâiu, primește drept răsplată peștele.

Se pot căsători doi miopi?

Miopia este ereditară. Dacă însă este vorba numai de un grad ușor, părinții nu trebuie să se teamă, căci copiii nu vor avea o miopie pronunțată. Dacă însă ambii părinți suferă de miopie accentuată (peste 3½ dioptrii), atunci este mai bine ca să nu se căsătorească, deoarece în astfel de cazuri copiii vor avea tulburări considerabile ale vederii.

Trandafiri ca „fața de masă"

In Evul Mediu un drept al stăpânilor era să ceară dela arendașii lor un anumit număr de buchete de trandafiri ca tribut. Florile acopereau la serbări mesele, în locul fețej de masă.

Căldura apelor la ma[ri] adâncimi

Căldura apei Oceanului [Pa]cific este uimitoare. Inci la [...] metri adâncime apa prezin[tă] alocurea o căldură de 5 [...] Chiar la adâncimi de 4000 [...] s'au mai putut măsura 1—3 [...] de căldură.

Cât de greu poate [fi] un crap?

Printre crapii obișnuiți de [...] tă, fluviu etc., există unele [...] mene care ating o greutate [...] kilograme și lungimea de 1,5 [...] tri. Rari sunt însă pescarii [...] se pot mândri de a fi prins [...] astfel de crap. Chiar grec[ii] romanii cunoșteau crapul [și] prețuiau ca delicatesă. Crapul [...] deasemenea simbolul ferti[lității] și închinat zeiței Venus, [...] este explicabil științific, [...] mela crapului depune pân[ă] 600.000 de ouă.

Cât de repede alear[gă] animalele

Față de viteza de alergare [a] omului, socotind maximum d[...] nut la Jocurile Olimpice pe [dis]tanță de 100 metri, concur[...] săi au parcurs în acelaș [timp] leul 120 metri, girafa 130 m[...] iepurele 220 metri, struțul [...] metri și gazela 270 metri. N[...] rinocerul și elefantul nu l[...] trec.

Salut... cu spatele

Fulbii, un trib din Africa [Cen]trală, au formule de polit[ețe] foarte ciudate pentru no[ap]tra. Astfel, dacă vor să [sa]lute pe cineva, ei se întor[c cu] spatele spre persoana respect[...] înclinându-se apoi, ceeace la [...] nu este expresia... respectul[ui]

TEATRU

Culise și Reflectoare

Se pare că,

Bârfeala este cea mai plăcută îndeletnicire a actorului. Nici nu s'ar putea închipui actor care se respectă, să nu aibă și faima unui mare bârfitor.

Limba lui ascuțită este temută de colegi și prețuită de simpatii spectatori. Bârfeala nu este secret necunoscut pentru nimeni, o întâlnești pretutindeni: la oamenii cei mai surprinzători de inteligență, ca și la cei mai obtuși. Deosebirea constă numai în calitatea ei. Pe cât poate fi de inofensivă atunci când nu urmărește decât glume spirituale, pe atât poate fi de periculoasă, când este insinuantă și spusă cu răutate.

De aceia nu ne supără deloc o mică bârfeală, când ea se reduce la simple cancanuri fără nici o însemnătate.

Dar iată, ni se aduce la cunoștință că, de data aceasta, bârfeala a depășit cadrul în care stătea bine, producând o adevărată răsturnare, între cadrele Teatrului Municipal.

Bravadele făcute se pare că au fost atât de violente, încât au obligat direcțiunea teatrului să-și cheme actorii la ordine.

Astfel eri, la ora 12, toți actorii Teatrului Municipal au fost convocați de d. director Ciorănescu, spre a răspunde unor acuzații grave de intrigărie făcute de unii altora, cu care prilej directorul le-a ținut o lecție de morală.

Nu știm în ce măsură au fost impresionați actorii, de intervenția directorului lor, totuși faptul denotă o mentalitate care, pentru prestigiul lor, ar trebui să dispară.

Recordul

reprezentațiilor în turneu, se pare că, îl deține, ca întotdeauna, d. Costică Tănase. Astfel, în două zile de Crăciun, la Galați, Compania Cărăbuș a încasat modesta sumă de două milioane și jumătate.

Și să mai spunem că publicul din provincie nu iubește teatrul și mai cu seamă pe Tănase.

La Studio

se repetă, cu asiduitate „Strigoii" pentru intrarea d-lui Bota în rolul „Osvald" deținut până în prezent de d. Mihai Popescu.

Repetițiile se prelungesc, spun gurile rele, pentrucă d-na Voiculescu urmărește să dea, prin creația d-lui Botta, o mare lovitură prestigiului cunoscutului actor Mihai Popescu.

Rămâne de văzut în ce măsură se vor realiza intențiile d-nei Voiculescu.

D. Vasilache

pleacă Vineri, împreună cu tot ansamblul comediei musicale, în turneu.

La sfârșitul lunii d-sa se va înapoia pentru patru zile în Capitală, în care timp va monta noua revistă a d-lui Tănase.

Până atunci d-sa lucrează cu înfrigurare la ultimele cuplete care se vor cânta în noua revistă.

Pentru comedia musicală care va vedea lumina rampei la o lună de zile după premiera d-lui Tănase, îi mai rămân d-lui Vasilache numai 30 de zile.

Și se mai întreabă lumea de ce sunt așa de slabe surogatele pe care le prezintă d. Vasilache!

Nu

se cunosc motivele care au determinat pe d. Ciprian, noul director al Teatrului Intim, să suspende repetițiile „Norei" de Ibsen, cu care urma să deschidă stagiunea.

Actualmente a intrat în repetiție piesa lui Mirbeau „Les affaires sont les affaires", care se va reprezenta în versiunea românească sub titlul „BANII".

Te pomenești că o să dea lovitura d. Ciprian cu piesa lui Mirbeau, realizând rețete neașteptate și adeverind astfel vechea zicală, care pretinde că: Banii la bani trag.

A. B.

ȘTIRI TEATRALE ȘI ARTISTICE

OPERA ROMANA

Astăzi Miercuri 12 Ianuarie 1944, ora 7 seara Opera Română reprezintă „Rigoletto" cu d-nii: Viorel Chicideanu, Petre Ștefănescu-Goangă, Nicolae Trefănescu, C. Niculescu, N. Păun Barbu Dumitrescu, Ion Mărginean și d-nele: Margareta Metaxa, Tana Nanescu și Pompilia Nedelcu.

Dirijează d. Egizio Massini.

HERNANI ASTA SEARA LA TEATRUL NAȚIONAL

Cu d-nii A. Pop Marțian, A. Critico, Toma Dimitriu și d-na Aglae Metaxa în primele roluri, se reprezintă astă seară la Teatrul Național drama lui V. Hugo „Hernani".

STRIGOII LA STUDIO ASTA SEARA

Puternica dramă a lui Ibsen „Strigoii" se reprezintă astăzi seară la Studio cu Marioara Voiculescu, Celia Dima și d-nii M. Gingulescu, V. Lăzărescu. Rolul lui Osvald va fi interpretat de d. Emil Botta.

„DIN ARHIVELE TEATRULUI ROMANESC" LA STUDIO

După o întrerupere de câteva săptămâni se reia Duminecă 16 Ianuarie la Teatrul Studio, ciclul intitulat din arhivele teatrului românesc când se va reprezenta legenda în versuri „Unchiașul Sărăcie" de Alexandru Macedonsky, cu d-nele Eugenia Popovici, Marcela Demetriad și d-nii C. Economu, I. Horațiu, G. Atanasiu, E. Casian, I. Lucian, D. Nasta, T. Branca în direcția de scenă a d-lui Victor Bumbești.

D. Ion Marin Sadoveanu va preceda spectacolul cu conferința intitulată „Alexandru Macedonsky, și poziția Literatorului în evoluția dramei și teatrului românesc".

Anul al XIII-lea Nr. 2701

Arhimandritul [...] ales [...]

Arhimandritul dr. Antim Angelescu-Craioveanu ales episcop al Buzăului

Marți dim., Colegiul electoral pentru alegerea de chiriarhi și-a continuat lucrările procedând la alegerea noului episcop al Buzăului.

La orele 10 s'a oficiat la Catedrala Sf. Patriarhii serviciul religios de către P. S. Iosif Siminul, la care au asistat toți membrii Colegiului electoral.

Asistența, în frunte cu d. profesor Mihai Antonescu, vicepreședintele consiliului de miniștri, d. prof. I. Petrovici, ministrul culturii naționale și al cultelor, I. P. S. Irineu Mitropolit al Moldovei, I. P. S. Nicolae Mitropolit al Ardealului, I. P. S. Nifon Mitropolit al Olteniei, a trecut apoi în sala de ședințe a Camerei.

I. P. S. S. Patriarhul Nicodim declară ședința deschisă și dă cuvântul d-lui prof. Ion Petrovici, ministrul culturii naționale care citește Mesajul pentru convocarea Colegiului electoral pentru alegerea noului episcop al Buzăului.

I. P. S. S. Patriarhul Nicodim a rostit apoi următoarele:

ONORAT COLEGIU ELECTORAL

Cum ați auzit din înaltul Decret, sunteți convocați pentru azi 11 Ianuarie, ca să alegeți un episcop la scaunul vacant al Episcopiei Buzăului.

Vă rog, din toată inima, ca să procedați potrivit cugetului dv. astfel ca din candidații buni să alegeți pe cel mai bun.

Se procedează la formarea biroului, după care se face apelul nominal prezenți fiind 131 votanți, iar majoritatea absolută fiind de 66.

Se aleg doi bărbați de încredere, d-nii: Remus Nestor și Constantin Baciu, iar secretarul Colegiului dă citire art. 118 din statutul pentru organizarea bisericii ortodoxe române.

După o suspendare de 10 minute, constatându-se că adunarea este în număr, se trece la vot.

La despuierea scrutinului, arh. dr. Antim Angelescu-Craioveanu, întrunind 107 voturi este declarat ales.

CUVANTAREA I. P. S. S. PATRIARHULUI NICODIM

I. P. S. S. Patriarhul Nicodim adresându-se noului Episcop al Buzăului a spus, printre altele următoarele:

„Marele Colegiu, prin votul său, prin voința lui Dumnezeu, te trimite la Eparhia Buzăului ca Episcop. Eri, când s'a ales la Constanța prea Sfinția Ta Chesarie, am pomenit de Buzău, pentrucă poartă numele marelui Episcop de Buzău Chesarie.

Prea Sfinției Tale, care te duci ca succesor al marelui Chesarie, nu pot să nu-ți recomand ca să-ți fie pildă în activitatea de cucernicie și de hărnicie.

Eu aș vrea să pomenesc ceva și în legătură cu Antim.

Antim a fost destoinic Mitropolit al Ungro-Vlahiei, a lucrat românește și a fost vrednic Mitropolit al țării acesteia.

El a făcut Mănăstirea Antim de aici din București.

Te-ai ridicat prin hărnicie și prin destoinicie.

Mergi dar acolo unde Țara te trimite și fii următor pildelor ierarhilor cei vrednici de acolo.

Iți dau cuvântul ca să mulțumești Marelui Colegiu pentru cinstea pe care ți-a făcut-o în măsura în care ți-a făcut-o.

Cuvântarea P.S.S. Antim Anghelescu, noul episcop al Buzăului

P. S. Antim Anghelescu, noul episcop al Buzăului, a rostit apoi următoarele:

Inalt Prea Sfinte Patriarh președinte,
Domnule prim-ministru,
Inalți Prea Sfinții,
Domnule ministru al culturii naționale,
Prea Sfinții Arhierei,
Cucernici părinți și domnilor,

Cu o vie emoție am întâmpinat rezultatul votului pe care l-ați exprimat aici. Mă trimiteți într'o eparhie istorică. Născut și crescut în această eparhie, am căutat în cariera mea de preot și de profesor să achit de toate îndatoririle pe care această îndoită misiune mi le-a pus pe umeri.

Eparhia Buzăului este o eparhie de centru, este o eparhie aș putea spune de hotar, unde sufletul moldovean cu sufletul muntean și-au dat totdeauna întâlnire și s'au contopit în această sfântă unitate românească.

Experiența administrativă pe care am câștigat-o pe lângă Inalt Prea Sfințitul meu Mitropolit Nifon Criveanul, în una din cele mai de seamă eparhii ale țării noastre, căruia i-am păstrat cel mai deplin respect și totala ascultare până la sfârșit, această puțină experiență administrativă o aduc la Buzău, unde, cunoscând realitățile din această eparhie și bucurându-mă de simpatia preoților de acolo, cum și a d-lor membri mireni ai adunării eparhiale, făgăduesc că programul ce istoricește va fi pornit din cea mai nobilă râvnă.

Aici a fost pe vremuri Mitrofan, care se refugiase la Buzău, pentru a-și începe cunoscuta-i activitate tipografică; aici a păstorit Chesarie, episcopul cultural, care a dat atâtea impulsuri tiparului; și eu numai aici și pe Filotei, iar ca să închei numele ierarhilor de acolo amintesc și de Dionisie Romano.

In vremurile acestea când ostașii noștri înscriu pagini de eroism legendar, luptând pentru Cruce, datoria noastră, a celor din jurul bisericii, este mai greu de îndeplinit ca oricând.

Biserica noastră, după cum domnul Mareșal Ion Antonescu a dorit, trebue să fie o Biserică misionară. Noi trebue să deslușim bine astăzi misiunea pastorației noastre: avem să mângâiem sufletele celor necăjiți în opera de asistență socială, pe care a luat-o cu atâta succes și cu atâta grijă asupra sa Consiliul de Patronaj, condus de d-na Maria Mareșal Antonescu. Biserica vine și se asociază acestei opere.

Am ascultat în Sinod pe d. prim-ministru spunând că d-sa, în numele guvernului, crede că Biserica ca să-și îndeplinească misiunea ei trebue să aibă un patrimoniu material. Până îl vom avea, ca să ne putem îndeplini operele noastre de asistență, noi ne însărcinăm bucuroși să facem educația morală religioasă a fiilor noștri duhovnicești.

In eparhia Buzăului sunt posibilități de lucru și cred că cu sprijinul cucernicilor preoți și al domnilor mireni vom putea păși la bune realizări. Nu este timpul acum să schițez un program în amănunțime, însă îmi stă pe inimă în special răspândirea culturei religioase în masele poporului nostru.

Dacă va vrea Dumnezeu, o tipografie va lua ființă din nou, ca să reluăm firul cărturăresc de odinioară. Mă gândesc în deosebi la învățământul religios, pentrucă experiența mea didactică de douăzeci de ani și ceva, mi-ar da acest imbold, ca să putem realiza mult pe acest teren.

Astăzi noi avem mare sprijin pentru realizările noastre bisericești și duhovnicești din partea Onoratului guvern.

Domnul ministru Ion Petrovici, străluciul nostru filosof, a fixat, într'o magistrală conferință, rolul religiei la noi și în special al Bisericei, în mijlocul Neamului. Aceste puncte favorabile noi trebue să le desvoltăm la maximum, mai ales că toate aceste motive de etică socială caută să se inspire din însăși Evanghelia pe care o predicăm.

Imi iau angajamentul, înaintea onoratului guvern și a Sfântului Sinod, să pornim în această direcție, adică să folosim momentul favorabil pentru activitatea noastră bisericească.

Voi fi mângâietor al celor necăjiți, voi fi sprijinitor al celor care vor bate la poarta Bisericii noastre, pentru ca să afle adăpost, hrană și bună îngrijire. Orfanilor noștri de război vom căuta să le aducem alinare și mângâiere în suflete.

Vom căuta să stăm pe aceiași linie pe care au stat înaintașii noștri, adică pe linia de muncă, de jertfă și de lucrare creștinească și românească.

Nu vom uita o clipă că suntem Biserică Națională, deci suntem puși în serviciul Neamului să satisfacem cele mai înalte și mai nobile aspirații ale sufletului nostru românesc (aplauze).

Mai mult decât atât, fac această făgăduință: nici sfintele slujbe și nici rânduiala noastră de cult nu va fi deloc uitată. Lumea astăzi caută preoți ca să zăbovească mult în biserici, ca să se roage. Vom căuta să trezim această conștiință a misiunei noastre preoțești de astăzi (aplauze).

Voi căuta iarăși, pe cât Dumnezeu îmi va ajuta, ca să aduc un spor de religiozitate și de spiritualitate românească în părțile Buzăului, unde m'ați trimis. Rog pe Atotputernicul Dumnezeu să mă ajute.

Mulțumesc Inalt Prea Sfințitului Patriarh și în special Prea Sfințitului Mitropolit Nifon Criveanu. Mulțumesc onoratului guvern și tuturor celor care au căutat să-mi dea acest mandat, pe care mă oblig, încă odată, să-l duc la bun sfârșit. Dumnezeu să-mi fie în ajutor!

◆

Au participat la ședința colegiului electoral, membri permanenți ai colegiului care au participat și la alegerea din ziua precedentă, membrii consiliului eparhial al Buzăului, precum și P. S. Nicolae Colan, episcop al Clujului și Feleacului.

După amiază, la orele 18, Sfântul Sinod a purces la examinarea canonică a noului episcop al Buzăului.

◆

In cursul zilei de eri colegiul electoral s'a întrunit din nou pentru alegerea de mitropolit al Chișinăului.

Personalitatea noului ales

P. S. Antim Angelescu este născut în Eparhia Buzăului, are deci afinități cu turma la care este trimis să păstorească. A absolvit Seminarul central din București și Facultatea de Teologie. Pentru desăvârșirea studiilor a fost la Montpellier în Franța. Cei dintâi ani ai pastorației în cler i-a făcut în parohia Cândești Jud. Brăila, de unde trece la Episcopia Buzăului, ocupând posturi însemnate, printre care și pe cel de misionar eparhial. De aici a trecut în învățământul secundar, dând examenul de capacitate și ocupând apoi multă vreme catedra de religie la liceul din Brăila.

In ultima vreme P. S. Sa, trece în capitala banilor Olteniei, unde, pe lângă Sf. Mitropolie, ocupă posturi însemnate, distingându-se în problemele misionare și administrative. Apreciat de I. P. S. Mitropolit Nifon al Olteniei, îl propune Sf. Sinod, în sesiunea din toamna anului 1943, pentru a fi numit Arhiereu Vicar pe lângă Sf. Mitropolie, lucru ce Sf. Sinod a aprobat, cunoscând capacitatea și viața sa curată. De câtva timp a și fost hirotonit arhiereu, iar acum este trimis de țară și Dumnezeu să păstorească eparhia Buzăului, pe scaunul căreia a strălucit odinioară marii episcopi Mitrofan și Chezarie.

Dumnezeu să-i ajute în misiunea grea ce i s'a pus pe umeri.

Moartea lui Henry Catargi

La ziua de 10 Ianuarie a. c., a încetat din viață, la locuința sa din București, fostul Mareșal al Curții Regale, Henry Catargi.

Henry Catargi s'a născut în comuna Slobozia - Zorleni, jud. Bârlad, fiul lui Alexandru și Sofia (născută tot Catargi) amândoi din ramurile modovenești ale acestei familii.

Henry Catargi a făcut primele studii la liceul Henri IV la Paris apoi și-a luat licența în drept la Facultatea din Montpellier.

Intors în țară, a intrat în magistratură, de unde a demisionat după zece ani, pentru a intra la Banca Națională a României ca cenzor, apoi ca director. In 1914, puțin după venirea pe tron a Regelui Ferdinand I, Henry Catargi a fost numit Mareșal al Curții Regale. In 1919 a fost numit ministru plenipotențiar pe lângă Regele Albert al Belgiei și guvernul belgian, apoi în Olanda, în aceeași calitate.

A activat în diplomație până în anul 1939. Henry Catargi moare la vârsta de 85 de ani. Inmormântarea va avea loc azi după amiază.

Pentru deosebitele merite, Henry Catargi a fost decorat cu Ordinul Steaua și Coroana României în grad de mare ofițer, fiind deasemeni purtător a numeroase Ordine străine.

Vărul Stalin

(Urmare din pag. I-a)

bunului simț, s'a putut consuma o asemenea monstruozitate? A cui este această inițiativă și ce-a putut s'o reclame?

Dacă din propria sa voință, Regele și-a făcut văr pe Satana, urmărind să câștige bunăvoința lui Stalin sau să dezarmeze împotrivirea pe care i-o arată comuniștii italieni, socoteala este cum nu se poate mai greșită. Stalin nu poate fi îmblânzit cu tămâia decorațiilor burgheze. Și comuniștii italieni au cerut acum, pentru a nu știm câtea oară, ca nu numai Victor Emanuel, dar și fiul său, Prințul de Piemont, să renunțe la tron.

Dacă, din contră, anglo-americanii au pretins Regelui să se automutileze, decorând pe Stalin, gestul apare și mai oribil, mai lipsit de sens. Pentru Stalin, desigur, colanul Annunziatei nu are nici o valoare. Ce tristă și umilitoare este însă înfățișarea morală a anglo-saxonilor, cari nu știu la ce atitudini din ce în ce mai servile să recurgă, numai ca să câștige grația lui Stalin!

Stalin vărul lui Victor Emanuel! „El, un act mai mult formal, lipsit de orice importanță practică", ni se va spune. Și, totuși, nu este așa. Pentru disimularea bolșevismului, pentru discreta lui insinuare în Europa, nu se putea un argument mai eficace. Stalin, marele mareșal al Rusiei și restauratorul ortodoxiei, e acum și vărul Regelui Italiei. „Ce tot îi dați zor, d-lor, cu sperietoarea d-voastră? Nu vedeți că nu mai e vorba de nici un bolșevism? Din moment ce însuși Regele Italiei l-a numit vărul său, cum mai puteți spune că Stalin e comunist? Ce, Regii nu știu ce fac?"

Am început să credem că „vărul" Stalin e mai genial decât toți aliații săi, cu și fără blazon. Militanții bolșevizării Europei au însă acum încă o chee pentru zăvorirea vigilenței „deștepților" compromisurilor cu sovietismul. „Deștepți" cari — din nefericire — nu sunt tocmai puțini.

DR. ILIE RADULESCU

Funeraliile prof. I. Simionescu președintele Academiei Române

Urmare pag. I)

dovenism platonic, de o bucurie inocentă, care nu s'ar fi transformat niciodată nici în criteriu de judecată, nici într'o normă de conduită.

Ca la toți moldovenii, particularismul provincial nu avea o formă agresivă, sau de exclusivitate, ci apărea ca un simplu epifenomen, ca o vibrație de sensibilitate contemplativă, dar fără dinamism cauzal.

De altfel dragostea lui arzătoare de țară și de neam, nu s'ar fi putut mărgini niciodată la o regiune anumită, ci îmbrățișa cu pasiune întregul teritoriu unde a existat o datină românească ori se aude graiul românesc. Dacă l-a limitat ceva raza studiilor sale de specialist al solului, apoi au fost hotarele patriei lui întregi, în care s'a concentrat cu deosebire, dar fără distincții sentimentale, chiar în lăuntrul ei. O mărturisesc deopotrivă atât operele sale științifice — unele din ele rămase clasice — cât și acele de popularizare, ce caracterizează mai cu osebire a doua fază a vieții lui.

Și fiindcă s'a vorbit de multe ori de această împărțire a activității sale scriitoricești, e mai nimerit ca oriunde să spunem că fecunda activitate de popularizator a lui Ion Simionescu — numărul broșurilor, conferințelor și articolelor sale de acest gen atinge o cifră fabuloasă — nu a fost ca la alții o salvare — mascându-se cu abilitate sterilitatea creatoare — și nici chiar o diversiune, ci mai degrabă apărea pentru dânsul ca o datorie.

Nu poate exista nici o îndoială asupra capacității sale de savant-creator, când în moștenirea sa științifică se cuprind opere ca acelea despre „Platoul Moldovei", Basinul Dâmboviciorei", sau studiul „Dobrogei", pe care cunoscătorii le apreciază ca nouă și cu rezultate definitive. Lăsându-se mai târziu absorbit de preocuparea difuzării cunoștințelor folositoare, aruncând în publicul cetitor, după categorii și vârste, o masă enormă de idei științifice și de sfaturi sănătoase, într'o formă accesibilă și atrăgătoare, și-a sacrificat poate cu aceasta alte posibilități de creație, în interesul nivelului cultural al țării și al folosului ei educativ. Există poate, din punctul acesta de vedere, oarecare asemănare cu activitatea lui Titu Maiorescu, care a început de asemeni cu speculații teoretice, pentru a se destina și răsfrânge puțin după aceasta, în opera sa „critică", necesităților spirituale ale poporului său, rămas în urmă în atâtea privințe, dar capabil să se ridice repede, dacă e bine îndrumat.

La Ion Simionescu râvna sa științifică era strâns împerecheată cu conștiința sa de cetățean. A fost una dintre frumoasele sinteze de însușiri ale acestui suflet ales, — dar nu a fost singura! Căci cel puțin încă una mai iese în evidență: aceea care a înlesnit într'o largă măsură trecerea dela opera pur științifică la scrieri culturale, anume sinteza armonică dintre spiritul științific și talentul său literar; două dispoziții care nu întotdeauna au dus bună casă împreună, așa că îmbinarea lor fericită constitue un talent în plus. Fără să vatemе adevărul, talentul exprimării frumoase se desvoltă îmbelșugat în scrierile sale de popularizare, înălțându-se treptat dela limpezimea curgătoare, la fraza colorată și plină de pitoresc. După unii, poeții alterează adevărul — cu precăderea pe care o dau fanteziei — după alții poetul nu numai că nu falsifică realitatea, dar îi descoperă adâncuri unde savantul nu coboară în deobște. In orice caz în opera lui Ion Simionescu, veșmântul poetic e perfect tăiat pe talia ideii, făcând-o mai grațioasă și mai ademenitoare. Așa se explică succesul acestor publicații științifico-literare, la care numărul de ediții, al fiecăreia în parte, creștea în proporție cu vertiginoasa sporire a totalului de scrieri, pe care autorul le hărăzea culturii românești.

Celace cred însă că trebue relevat încăodată în aceste momente supreme, când rămășița aceluia care ne însă, va dispărea și dânsa în curând, e însușirea cea mai concordantă a fostului nostru coleg și președinte, cu vremurile pe care le trăim. Mai înainte de orice alta, Ion Simionescu a fost un mare patriot, calitate cu atât mai prețioasă cu cât se eroica la dânsa și aceea de savant.

Nu numai că o bună parte a scrierilor sale era un imn patetic închinat pământului țării, nu numai că s'a făcut — cu sacrificii proprii — pedagogul compatrioților săi, deprinzându-i cu razele științei, pe tărâmuri cât mai variate și deșteptându-le cele mai corespunzătoare sentimente omului de treabă și bunului cetățean — dar mai este de pomenit cu recunoaștință concursul său conștiincios și fără oboseală pe care, în zilele de astăzi, l-a dat guvernului țării, — în numele căruia vorbesc — la pregătirea temeiurilor documentare, pentru o cât mai complectă susținere a drepturilor noastre naționale.

Știu dela ministrul nostru de externe, în acelaș timp și vice-președinte al Consiliului de miniștri — care a dorit, ca acest lucru să se spuie astăzi deslușit — cât zel a arătat în privința aceasta președintele de până ieri al Academiei Române, fie punând la contribuție activitatea sa directă, fie organizând cu colegii din Academie, cărora nu le dădea răgaz de zăbovire, opere de documentare, pe temelii științifice neclătinate.

Nimeni nu va fi mirat de altfel de această activitate. Cine nu cunoaște, cât de mult trăia el cu țara emoțiile destinului ei? Și nu-mi pot departa din minte bănuiala că grijile pe care ni le aduce tuturora incertitudinea clipelor de față, nu vor fi contribuit și ele — ba încă în mare parte — să precipite sfârșitul unui om, în a cărui sensibilitate găseau ecouri chinuitoare primejdiile patriei lui. De aceia eu socot, cel puțin pentru mine, că moartea lui I. Simionescu a avut ceva din căderea ostașului pe câmpul de bătaie, — căci și câmpul acesta științific unde se prepară armele de ripostă, față de intențiile cotropitoare, zilnic afișate ale dușmanului, este și dânsul un loc de osteneală, de griji, de revolte și de amărăciuni. Căci nu există pretenție dușmană, care să nu fie o groaznică nedreptate față de un popor, care în tot decursul istoriei sale n'a cerut decât ce îi aparține și n'a râvnit alta, de cât ce era al său!

Unul din acei care lucra cu modestie, dar cu'n devotament fără limită, în acest arsenal al argumentelor și al documentării, a căzut înainte de vreme. Avea drept să fie azi înfășurat în tricolorul, pentru a cărui biruință a dat tot ce i se cerea de alții și chiar mai mult de cât atât.

Iar acum când nimic nu poate să se mai schimbe, și în curând icoana pământească a fostului nostru președinte, chiar în forma ei încremenită, va trece complect în lumea amintirii, — să ne mângâiem cu speranța că exemplul lui va fi de-acum și mai puternic decât a fost în timpul existenței sale pământești. Viața e adese o barieră care stăvilește magia exemplului, fiindcă în semenii noștri vedem mai lesne defectele decât aspectele lor superioare. Acum că pilda s'a desfăcut în întregime din legăturile sale pământești, ea s'a curățit în amintirea noastră de tot balastul amănuntelor umane, rămânând un îndreptar de norme ideale, un îndemn de nobile înfăptuiri. Atâta timp cât vom stărui pe calea, pe care dânsul n'a părăsit-o niciodată și-a străbătut-o nesovăitor, înseamnă că el trăește mai departe, încorporat în sufletele noastre. Acesta e viitorul pe care îl urăm umbrei sale, folositor și pentru ea, și pentru noi, și pentru țară.

DIVERSE

Subsecretariatul de stat al industriei, comerțului și minelor aduce la cunoștința generală că prin decizia nr. 191539 publicată în „Monitorul Oficial" nr. 303 din 30 Decembrie 1943, pieile de varietate brumărie moldovenească au fost trecute în categoria pieilor de lux nesupuse blocării. Aceste piei devin astfel libere în comerț.

◆

— Zilele acestea, a fost redeschisă cantina Consiliului de Patronaj din Piața Națiunii, unde se servește la prânz și seara masa pentru intelectuali și muncitori.

Localul a fost complect renovat, și în timpul iernii are sălile bine încălzite.

Prin redeschiderea acestei cantine, se vine în ajutorul intelectualilor și muncitorilor cari vor găsi zilnic o masă bună la prețul de 90 lei, două feluri de mâncare și pâine, iar pentru un singur fel 30 lei.

INFORMAȚII

In conformitate cu aprobarea autorităților în drept, actualele tarife cu bilete și abonamente la tramvaiele și autobuzele S. T. B. se sporesc pe data de 12 Ianuarie 1944, astfel:

Cu 2 lei biletele directe cl. I și II.

Cu 3 lei biletele corespondență cl. I și cl. II.

Cu 30% abonamentele cu prețuri reduse.

Cu 50% abonamentele fără reducere.

◆

Astăzi, 12 Ianuarie a. c., orele 17.30 are loc adunarea generală anuală a membrilor Centralei Caselor Naționale în sala de festivități „G. Țițeica" din calea Victoriei, 52, etaj I.

Domnii membrii sunt rugați a lua parte.

•

Vineri 14 Ianuarie a. c., orele 3 d. a., se redeschide Cursul de Limba și Literatura Albaneză în București, str. Berzei 9.

Cursurile vor avea loc în mod regulat, Lunea, Miercurea și Vinerea, la aceiaș oră și sunt absolut gratuite.

•

Consiliul de patronaj al Operelor Sociale — direcția pregătirii cadrelor, — face cunoscut Comitetelor județene de patronaj, că deoarece în ziua de 10 Ianuarie, dată fixată pentru deschiderea școalei țărănești dela tabăra Paulești-Prahova, — nu s'au prezentat toate candidatele, — cele întârziate se mai pot prezenta încă până la data de 16 Ianuarie a. c.

In gara Ploești, candidatele se vor prezenta la sediul Crucei Roșii, de unde vor anunța tabăra Paulești la telefon.

•

Consiliul de patronaj al Operelor Sociale invită pe toți aceea cărora li s'au acordat bonuri pentru petrol și lemne, să se prezinte spre a-și ridica cantitatea respectivă dela depozitele indicate în bon.

Intârzierele dau naștere la aglomerații și pot duce chiar la anularea bonurilor.

JUDECATORIA DE PACE MIXTA REȘIȚA JUD. CARAȘ SECȚIA C. F.

Extract din publicațiunea de licitație

Nr. 934/1943 c. f.

In cererea de executare făcută de următoarea Banca Berzava S. A. în Reșița, repr. prin avocat stg. Adam Dumitru din Reșița contra urmăritoarei Banca Berzava S. A. din Reșița.

Judecătoria ordonă:

A ordonat licitațiunea excepțională în ce privește imobilele situate în comuna Ciocotici din Circumscripția judecătoriei Reșița și anume: ½ parte din imobilele cuprinse în cf. No. 535, a comunei Ciocotici Nr. 223/a intravilan de 100 stj. p. în preț de strigare de 500 lei No. top. 601/b fânaț în Spătură de 855 stj. p. în preț de strigare de 1750 lei din No. top. 647/a fânaț în Spătura de 1529 stj. p. în preț de strigare de 3.500 lei, din No. top. 1177/a fânaț în Geluc Pârvu de 800 stj. p. în preț de strigare de 2000 lei din No. top. 1701/a fânaț în Geluc Pârvu de 800 stj. p. în preț de strigare de 2000 lei, din No. top. 1726/a fânaț în Gelușaț de 800 stj. p. în preț de strigare de 2000 lei

½ parte din imobilele cuprinse în c. f. No. 826 a comunei Ciocotici și anume No. top. 223/b cu casa No. 208 curte și grădină de 100 stj. p. în preț de strigare d. 10.000 lei, din No. top. 601/a fânaț în Spătură de 856 stj. p. în preț de strigare de 3.500 lei, din No. top. 647/b fânaț în Spătură de 1530 stj. p. în preț de strigare de 6.500 lei, din No. top. 1726/a fânaț în Gelușaț de 800 stj. p. în preț de strigare de 4000 lei.

½ parte din imobilele cuprinse în c.f No. 543 a comunei Ciocotici și anume:

No. top. 593 fânaț în Francoveț de 800 stj. p. în preț de strigare de 3.500 lei și No. top. 1587 fânaț în Delgabara de 800 stj. p. în preț de strigare de 3.500 lei.

Cu menținerea dreptului uzufruct vidual imobiliar asupra imobilelor din c. f. 826 a comunei Ciocotici, în favoarea văd. Mircioane Nicolae născ. Boța Maria sub No. C. 1; — pentru încasarea creanței de 12.700 lei capital interese de 7% dela 10 Ianuarie 1931, cheltueli de proces și de executare de 3441 lei, fixate până acum, cheltueli de 1200 lei, fixate acum pentru cererea de licitațiune; precum și pentru încasarea creanței de 18.000 lei capital și accesorii a Băncii Berzava S. A. în Reșița, intabulată cu decis. No. 701/921 c. f.

Pentru încasarea creanței de 132.700 lei, capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de 27 luna Ianuarie anul 1944 ora 10 la casa comunală a comunei Ciocotici.

Imobilele ce vor fi licitate nu pot fi vândute pe un preț mai mic decât prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 6% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în § 42 legea LX. 1881, sau să predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiuni de licitație (§ 147, 150, 170. legea LX. 1881; § 21 legea XLI. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregească imediat garanția fixată conform procentului prețului de strigare la aceiași parte procentuală a prețului ce a oferit (§ 25, XLI. 1908).

Dată la Reșița, 13 Septembrie anul 1943.

Judecător, (ss.) *Georgescu*
con. de c. f., (ss) *Băleanu*
Pentru conformitate:
Indescifrabil

MEMENTO

TEATRE

OPERA: Rigoletto.
NAȚIONAL: Hernani.
STUDIO: Strigoii.
MUNICIPAL: Rigă, damă, valet.
SARINDAR: Romanța.
TEATRUL NOSTRU: Canalia.
COMEDIA: Relache.
ALHAMBRA: Relache.
SAVOY: Relache.
GIOCONDA: Femei... femei, femei.
TEATRUL MIC: Fiu meu d-l ministru.
COLORADO: Relache.
MUNCA ȘI LUMINA: Cumpăna inimii.
CIRCUL PALADIUM: Spectacol de atracțiuni.

Cinematografe

ARO: Amanta mascată.
SCALA: Noi cei vii și Adio Kira și jurnal de război.
CAPITOL: Visul alb.
FANTASIO: Venera oarbă și jurnal.
TRIANON: Bal primăresei.
TRIANON: Noi cei vii și Adio Kira.
REGAL: Omul care se joacă cu focul și jurnal.
FEMINA: Barnabé Fernandel.
SELECT: Un cântec pentru tine.
A. R. P. A.: Noaptea fantastică.
CASANDRA (str. Carol 9): Cenușereasa și jurnal.
BULEVARD PALACE: Valea diavolului.
VICTORIA: Suflete în furtună, jurnal și revistă.
ELISEE: Calea destinului, jurnal și trupă de revistă.
OMNIA: De-ași fi prințesă, jurnal.
NISSA: Au fost șase și trupă de reviste.
FRANKLIN: Faruri în ceață și jurnal de război.
AIDA: Hanul groazei, trupă de reviste și jurnal de război nr. 96.
AMERICAN: Contele de Monte Cristo (seria I), jurnal și revistă.
CARMEN (cal. Dudești nr. 105): Școala timizilor și jurnal de război.
DICHIU (str. Română 89): Prima femee care trece, jurnal și trupă de reviste.
LIA: Două orfeline și jurnal nr. 96.
MARCONI: Minciunile baronului Münchhausen și trupă de reviste.
MARNA: Mater Dolorosa, jurnal și revistă.
MILANO: Manevrele dragostei, jurnal și trupă de reviste.
MIORIȚA: Neapole sub sărutul focului și jurnal.
MODEL: Cătușe roșii, jurnal și trupă de reviste.
PACHE: In taina nopții, trupă de reviste și jurnal 96.
PICOLLO: Misteriosul domn Patrick jurnal și revistă.
ROMA: Căi greșite, jurnal de război nr. 96 și compania de balet.
SPLENDID: Leul din Damasc, trupă de reviste și jurnal de război nr. 96.
TOMIS: Valea diavolului și jurnal.
VOLTA BUZEȘTI: Felicita Colombo jurnal și revistă.
VERGU: Pat și Patachon în Hamlet și Ofelia, jurnal și trupă de reviste
VOLGA (Dorobanți nr. 89): Prima întâlnire și jurnal 96.
VENUS: Steaua din Sevilla și jurnal de război.

RADIO

MIERCURI, 12 IANUARIE 1944
RADIO ROMANIA, RADIO
RADIO ROMANIA ȘI RADIO BUCUREȘTI

17.57: Deschiderea emisiunii. Curs de limba franceză.
RADIO ROMANIA
18.15: Jurnal în limba turcă.
RADIO BUCUREȘTI
18.15: Știrile serviciului german.
RADIO ROMANIA ȘI RADIO BUCUREȘTI
19: Viața noastră culturală de Em. Bucuța.
19.15: Duet concertant de Weber: D. Ungureanu, clarinet și Paul Jelescu, pian.
19.50: Radio-Jurnal.
20: Muzică spaniolă (discuri).
20.40: UNIVERSITATEA RADIO: „Curente literare și artistice din ultimul veac". Prof. Basil Munteanu: „Romantismul".
21: ORA GERMANIEI.
22: Radio-Jurnal; Sport.
22.20: Muzică variată ușoară (disc.).
22.30: Inchiderea emisiunii.

RADIO DUNAREA
Emisiunea zilnică pe undele 325,4 m. Kw. 532 — dela 5,30—6,45 și pe unde scurte 45,92 dela:
18,40—18,50
18,30—18,40
21,15—22,00
22,30—24,00

JOI, 13 IANUARIE 1944
RADIO ROMANIA, RADIO BUCUREȘTI ȘI POSTUL DACIA ROMANA
6.55: ORA DIMINEȚII: Deschiderea emisiunii; Radio-Jurnal; Concert de dimineață.
RADIO ROMANIA ȘI RADIO BUCUREȘTI
12.40: Deschiderea emisiunii. Radio-Jurnal (informativ, agricol și cultural).
13.50: Știrile serviciului german.
14.00: Radio-Jurnal.
14.30: ORA SANITILOR.
RADIO ROMANIA ȘI POSTUL DACIA ROMANA
15.30: POȘTA MILITARA RADIO.
16.10: Emisiune specială în limba rusă.
16.30: Inchiderea emisiunii.
RADIO ROMANIA ȘI RADIO BUCUREȘTI
17.57: Deschiderea emisiunii.
RADIO ROMANIA
18.15: Jurnal în limba turcă.
RADIO BUCUREȘTI
18.15: Știrile serviciului german.
RADIO ROMANIA ȘI RADIO BUCUREȘTI
19.50: Radio-Jurnal. Instrucțiunile Apărării pasive.
20.00: Orchestra Radio.
20.40: UNIVERSITATEA RADIO. Cezar Petrescu, Romancierul și epoca sa".
21.00: Concertul simfonic al Orchestrei Radio.
22.00: Radio-Jurnal; Sport.
23.10: Muzică variată ușoară (disc.).
23.30: Inchiderea emisiunii.

JUDECATORIA DE PACE MIXTA MEDIAȘ SECȚIA CF.

Incheiere

No. 9/1944 cf.

Judecătoria mixtă Mediaș secția cf. în baza cererei debitoarei Elisa Schuster născ. Gottschling, pentru radierea mențiunilor de conversiune făcute în baza art. 26 legea conversiunei din 7 Aprilie 1934 în cf. No. 205, 3305, 3306 și 2189 a orașului Mediaș cu încheierea No. 2001 din 1934 cf.

In baza art. 27 a legii sus citată, fixează termen de desbatere în camera de consiliu, pe ziua de 5 Februarie 1944 ora 9, în localul oficial camera Nr. 12, pentru când se citează toți creditorii specificați în declarația de asanare No. 436/1934 a Tribunalului Tr. Mare, pentru a-și face observațiunile lor cu privire la admiterea cererei de radierea mențiunilor, în caz de neprezentare suferind consecințele legale.

Mediaș, la 8 Ianuarie 1944.
Judecător, (ss) *Silaghi*
Ad. cond. de cf., (ss) Pop

A 3-a Săptămână de Succes

Spectacolele încep la: 3—5.5—7.10—9.15

Cel mai pasionant roman al literaturii franceze într'o realizare cinematografică Cehă.

DUPĂ L'A... MASQUE DE HONORE DE BALZAC
Reprezentațiile ... la orele 3, 5, 7, 9.
... deschisă dela ora 10 dim. 1900

Cinema FANTASIO

Pentru evitarea eglomerației de public doritor să vadă

VENERA OARBA

Publicul spectator este rugat insistent să profite de reprezentațiile dela 3 și 5 ȘI IN SPECIAL DE MATINEURILE CARE VOR AVEA LOC IN FIECARE ZI LA ORA 11 DIM. DUMINECA ȘI SARBATORI DELA ORA 9 DIM.

Subiectul filmului neîngăduind întreruperea acțiunii, ambele filme vor rula în continuare. Publicul este rugat a veni la orele strict fixe: Matineu dela 9 d'm. După amiază două reprezentații la orele: 3.30 și 7.30. 1900

Ultima Oră

Rezolvarea problemei poloneze lăsată în seama Moscovei

— Sovietele urmăresc bolșevizarea intregei Polonii —

Berlin, 12 (Prin telefon dela corespondentul nostru particular). — Cercurile politice berlineze înregistrează cu mare atenție evoluția problemei granițelor polono-sovietice, precum și ecoul presei internaționale în legătură cu această chestiune. La Berlin se exprimă punctul de vedere că în această chestiune este vorba de crearea unui distinct caz precedent, care înlătură de astă dată ultimele îndoieli asupra caracterului politicei externe sovietice și asupra conținutului înțelegerilor cu anglo-saxonii la Teheran.

Cazul Poloniei este un nou moment în cadrul situației internaționale cu atât mai mult cu cât pentru prima oară aliații au fost puși în mod concret în fața chestiunii „cum trebue să fie tratat un stat eliberat".

Ultimele săptămâni și luni au relevat limpede, după opinia germană, cât de fluctuantă a fost diplomația anglo-americană, care a căutat să scape de obligațiile sale în fața guvernelor emigrante. Exemplul Iugoslaviei și al Greciei au dat în vileag cursul progresiv al slăbirii până la dispariția autorității și legitimității guvernelor emigrante în favoarea grupelor politice, cari erau subordonate Moscovei. Deoarece în cazul guvernelor iugoslav și grec este vorba de cabinete fără țară, cazul Poloniei învederează, după cum se remarcă în Germania, o situație cu totul inedită, lucrurile stând fundamental altfel. Dacă trupele sovietice ar reuși să pătrundă în teritoriul fostei republici polone, — de altfel la Berlin se pune valoare pe această precizare, — o asemenea discuție fiind absolut ipotetică în cadrul realităților militare — atunci de bună seamă, potrivit pactelor existente va rezulta în mod automat obligativitatea pentru aliați de a recheama în patria guvernul polonez în exil, lăsându-l să-și reia funcțiile sale statale. In această situație faza următoare ar fi confruntarea acestui guvern cu voința poporului polonez. Aceasta ar fi soluția naturală, potrivită înțelegerilor și stipulațiilor cuprinse în pactul de garanții.

Totuși în loc de această situație, Moscova a refuzat soluția aceasta, subliniază Berlinul, fiind aprobați tacit și de forurile conducătoare anglo-americane și în felul acesta guvernului de emigranți polonezi i se contestă orice legitimitate autentică din partea Moscovei, fără nicio obiecțiune a puterilor garante. Moscova opune guvernului în exil dela Londra asociația patrioților polonezi din Rusia și legiunile de soldați polonezi din cadrele armatei roșii. Neîndoios nu poate fi contestat că aceste organizații prezidate de Moscova reprezintă numai un capitol unilateral din tabloul opiniei politice a poporului polonez. Se amintește la Berlin cât de mulți polonezi au fost transportați în Rusia sub forma deportării, în timpul ocupației sovietice. In măsura în care polonezii acestor organizații și unități militare stau de partea sovieticilor în plină libertate de voință, ei pot fi considerați cel mult exponenții unei mișcări poloneze și nu a întregului popor polonez și a voinții sale politice.

Tocmai faptul că Uniunea sovietică atinge miezul problemei în comunicatele sale făcute către guvernul polonez, în legătură cu chestiunea granițelor, la Berlin se exprimă convingerea că pentru Moscova esențialul nu este problema delimitării granițelor dintre aceste două țări, ci pur și simplu problema infiltrării sovietice și bolșevizării întregii Polonii. Prietenia oferită de Moscova Poloniei, pe baza unei aderări a acestei țări la pactul ruso-ceh, încheiat de Beneș la Moscova face ca structura internă a Poloniei să fie absolut dependentă de dorințele Moscovei.

La Berlin se trage concluzia din aceste elemente că Moscova, sub pretextul problemei granițelor, vrea să-și asigure influența dominantă la Varșovia.

Soarta Poloniei a fost pecetluită

Stockholm 12 (Rador). — Corespondentul agenției D. N. B. transmite:

Comentând comunicatul sovietic cu privire la soarta Poloniei, „Aftonbladet" scrie: „Nu vă încredeți în căpeteniile voastre și nici în făgăduelile unei mari puteri. Cu toate garanțiile puterilor occidentale și cu toate diferitele declarațiuni solemne, este acum sigur că Polonia nu va fi reînviată în vechea sa formă".

Proclamațiunea sovietică indică în mod limpede faptul că bolșevicii își urmează propria lor cale, iar că puterile occidentale nu au putut face altceva decât să admită revendicările Sovietelor.

ŞTIRI ŞI POLEMICI

◆ SENTINȚA de moarte a tribunalului special, dată în urma judecării membrilor Marelui Consiliu Fascist, a fost adusă la îndeplinire Marți dimineață, nu mult după ora 9, prin împușcarea lui Ciano, De Bono, Gottardi, Marinelli și Pareschi. (Rador)

● *MISTERUL TITO. Pe vremea când bandele de partizani, care operau pe teritoriul fostei Jugoslavii, aveau doi conducători, pe Mihailovici și pe Tito, persoana acestuia din urmă era învăluită într'un mister desăvârșit. Nimeni nu știa cine este acest Tito. Se spunea chiar că numele acesta nu este al unei persoane, ci este alcătuit din inițialele unei organizații „patriotice" din categoria acelora de care Balcanii n'au fost niciodată lipsiți.*

De când însă Tito, înălțat la rangul de Mareșal, a constituit un nou guvern al „Jugoslaviei libere", sârbii, croații, bosniacii și slovenii au fost pe deplin lămuriți asupra personalității șefului cât și a naturei guvernului.

Tito, fost lucrător metalurgist, pe adevăratul său nume Iosip Broz, este un vechiu militant comunist croat, condamnat în 1934 pentru activitate conspirativo-teroristă. După ce a participat la războiul civil din Spania, Tito a urmat cursurile academiei de agitatori comuniști dela Moscova, fiind promovat „om de legătură" al Internaționalei comuniste.

Cât privește pe ceilalți colaboratori ai guvernului, recunoscut de Anglia, Statele-Unite și Uniunea Sovietică, ei fac parte, ca și Tito din rândurile militanților comuniști.

„Primul ministru", Ivan Ribar, croat și el, avocat și fost deputat, a profesat întotdeauna comunismul, deși, formal, era înscris în partidul „țărănesc".

„Ministrul de externe", croatul Smodlaka, în vârstă de aproape 80 de ani, a fost mic funcționar la un consulat iugoslav. Acum nici nu-și are reședința în vreo văgăună de munte, ci stă la Bari, la sediul nou înființatului partid comunist italian.

Reprezentantul sârbilor în acest guvern este pictorul Moise Pijade, jidan din Belgrad, pe care toate guvernele jugoslave l-au ținut timp de 18 ani în temniță.

Wladimir Ribnicar, Mogavat, fostul preot ortodox Socevici, care deasemenea fac parte din cabinetul „mareșalului Tito", sunt transfugi politici, care, nereușind să-și facă loc decât în periferia diferitelor partide, au găsit ultimul refugiu la comuniști.

Misterul Tito a fost prin urmare deslegat. Toată organizația aceasta „a Jugoslaviei libere" nu este altceva decât formație bolșevică, subordonată direct lui Stalin și față de care, regele Petru devine un personaj inutil.

Sârbii din vechea Serbie trebuie să se fi simțit însă foarte onorați de faptul că nu s'a găsit nimeni altul să-i reprezinte în acest guvern decât un jidan.

● CULISE, motive ascunse și dedesubturi ingenioase încep să apară abia acum, după atâta timp de când s'au terminat conferințele dela Cairo și mai ales Teheran. In întreaga lume politică rămăsese impresia netă a unei retrageri discrete și aproape vinovate a președintelui Roosevelt în fața pretențiilor lui Stalin. A fost ca o clătinare a prestigiului nord-american lovit de insolența sovietică sprijinită pe succesele momentului.

Astăzi se află temeiurile „retragerii strategice" a președintelui. In schimbul concesiilor ideologice făcute de fapt pe socoteala aliaților mai mărunți și mai inutili, președintele a câștigat o victorie economică. Se va încheia un acord comercial sovieto-american pe o durată de trei ani, de o valoare totală de 9-15 miliarde dolari. Este, așadar, vorba de aceeași politică imperialistă a Statelor-Unite, politică legată pe forța de expansiune a capitalului financiar încadrat între tunurile și avioanele yankee. Acum reese clar că abdicarea președintelui dela regulele de elementară conduită morală față de cei ce îi sunt aliați a fost o abilă manevră pentru a aduce aur, cât mai mult aur, trusturilor din marea republică nord-americană.

Penetrația americană în Rusia Sovietică va fi un element al viitorului conflict de care yankeilor le este atât de frică.

◆ PROPAGANDA BRITANICA face mare caz de noulle succese ale aviației anglo-americane, care a bombardat în mod pustiitor numeroase centre populate de pe riviera italiană. A fost prefăcută în ruine localitatea San Remo, cunoscuta stațiune balneară italiană, deși nu exista acolo nici un obiectiv militar, ci mai multe spitale, sanatorii și adăposturi pentru câteva mii de copii evacuați din Libia.

Aceleași ruine au fost întinse și în orașul toscan Lucca, renumit prin vechile sale comori de artă și care acum au fost transformate în scrum.

Așa dar, anglo-americanii continuă, cu aceeaș furie, distrugerea orașelor italiene, prin sălbăticia lor bombardamente aeriene. Te întrebi: ce rost a mai avut capitularea Italiei, pentru ce peninsula s'a supus rușinei predării armelor sale, de vreme ce distrugerea orașelor și asasinarea populației civile n'au încetat? Dacă Germania continuă lupta în Italia, ce vină are populația civilă italiană și orașele peninsulei, pe care se răzbună anglo-americanii? Ori, poate, aliații nu cred în capitularea lui Victor Emanuel și a lui Badoglio?

Mai trist, pentru poporul italian este că acum pustiirea orașelor sale se face de către proprii aliați ai Regelui Victor Emanuel, care se află în tabăra lui Eisenhower.

•

Lisabona, 12 (ESS) — „Americanilor le-ar trebui câteva puternice atacuri aeriene pentru ca să li se amintească că sunt în războiu", sublinia ză generalul Garreson, care s'a întors de curând de pe frontul asiatic, anunță „Daily Mail" din New-York.

Cei mai mulți americani se irită de micile jertfe și lipsuri și n'au nici o idee de adevărata seriozitate a războiului, scrie susnumitul ziar.

Comuniștii englezi cer cooperarea cu bolșevismul

Geneva, 12. (Rador). Corespondentul agenției D. N. B. comunică: Se află din Londra că ziarul comunist „Daily Worker" scrie că cooperarea cu bolșevismul reprezintă pentru poporul englez un izvor de forță și de încredere.

Dela conferința din Quebec multe fapte importante s'au produs. Hotărîrea luată la Teheran, și care va trebui să fie realizată cu cea mai mare grabă posibilă, este de a se ajunge la unitatea politică.

Actuala politică a guvernului englez dovedește că unitatea în acea țară este încă imperfectă, dar în urmă comuniștii vor fi aceia care vor impune în Anglia „stilul sovietic" după ce bolșevismul va triumfa în vastele regiuni din Europa și până în Asia, în uzine cât și pe câmpiile de bătălie.

Nimicitor atac aerian japonez

Tokio 12 (Rador). — Agenția „Domei" află dela o bază japoneză de pe frontul chinez că avioanele de bombardament japoneze, însoțite de avioane de vânătoare, au dat un atac nimicitor, în mai multe valuri, împotriva aeroportului Suito Suan din sud-vestul provinciei Chiangsi.

Atacul a avut loc în noaptea de Luni spre Marți și a durat până în zori. Au fost distruse numeroase instalații militare, iar în lupte aeriene au fost doborîte șapte avioane inamice. Japonezii au pierdut două avioane, piloții lor lansându-se cu toată încărcătura asupra obiectivelor.

Camuflajul religios al Sovietelor

— Un semnificativ rechizitoriu făcut de arhiepiscopul luteran din Letonia —

Riga, 12. (Rador). — Corespondentul agenției D. N. B. transmite: Intr'o scrisoare adresată comisarului general din Riga, arhiepiscopul bisericii evanghelice luterane din Letonia, prof. dr. Grinbergs, se pronunță în contra camuflajului religios al Uniunii Sovietice și constată că politica bolșevică a avut totdeauna tendințe anti-religioase.

Acest fapt rezultă și din interzicerea apariției tuturor revistelor cu caracter religios, precum și din distrugerea tuturor parohiilor și a tuturor cărților religioase în anul 1940, când Letonia a fost supusă administrației bolșevice și când se voia de către bolșevici să se elimineze biserica din rândul instituțiilor vieții publice.

Toate proprietățile bisericești au fost secularizate, iar ecleziasticii au fost alungați din locuințele lor. Prin mișcarea ateistă și prin exibițiile anti-religioase se voia ca poporul leton să fie influențat după concepțiile Moscovei.

Numai prin intrarea trupelor germane, a adăugat arhiepiscopul, s'a putut reda poporului leton posibilitatea unei libere activități religioase. Prin munca sa și prin lupta voluntarilor lui, poporul leton a luat în mod net poziție împotriva bolșevismului, având ferma convingere că această luptă îi va asigura un viitor fericit.

PE COASTA ISTRIEI

Artileria antiaeriană germană pe coasta Istriei. (R. D. V.)

SITUATI frontului răsărite

Bolșevicii nu mai pot da atacuri în m

Madrid, 12. (ESS). — Colaboratorul militar al ziarului „Pueblo", Louis Larcos, se ocupă într'un comentariu cu situația de pe frontul de Răsărit și stabilește că conducerea de război germană poate să se bazeze încă pe rezervele sale în ciuda întinderii ofensive sovietice pe aproape întreaga linie a frontului.

Bolșevicii a căror „armată de iarnă" și-a făcut apariția nu mai pot da ca înainte atacuri în massă spre a compensa pri... calitatea in... a trupelor.

Germanii ... tactica ado... toamnă fără ... se observe sa... dejoace plan... strategice.

Eșuarea unui mare atac ae asupra Germaniei centr

— Apărarea antiaeriană germană folosește ținute în cel mai strict secret —

Berlin, 12 (Europapress). — De luni de zile, dela atacul lor asupra a două orașe germane din Sud din August 1943, americanii s'au mărginit în atacurile lor aeriene numai asupra obiectivelor de pe coastă sau din apropierea frontierelor, unde puteau lua și avioane de vânătoare cu ei. Atunci când au pătruns mai adânc s'au folosit de vremea rea care a împiedecat activitatea apărării antiaeriene. Toate aceste condițiuni nu s'au potrivit însă Marți decât pe o distanță asupra Germaniei de Vest unde forțele germane de apărare au fost stânjenite de vremea rea nepu tând desfășura toată activitatea.

In general vremea a fost normală oferind apărării condițiuni pe cari aviatorii germani de vânătoare le doreau de mult. Pierderea a mai mult de un sfert din avioanele inamice va arăta aviatorilor americani că forțele apărării antiaeriene germane sunt nu numai nesdruncinate dar cresc continuu. Se crede că americanii, în cifrele record de avioane doborîte pe cari le anunță de obiceiu când se întorc din raidurile lor asupra Germaniei, și-au făcut fără îndoială o părere greșită despre puterea de astăzi a apărării germane.

Acest bombardament poate fi privit, după părerea generală a cercurilor din Berlin, ca eșuat. Atacul puternicei formațiuni de bombardiere americane, care a fost însoțit până la frontiera Reichului de formațiuni puternice de avioane de vânătoare, s'a risipit „fără o țintă precisă", asupra unei regiuni care reprezintă aproape un sfert din marele Reich german. O mare parte a bombelor au fost aruncate fără nici o țintă sau au explodat în aer împreună cu bombardierele. Chiar și la întoarcere au explodat mai multe avioane cu toată încărcătura lor de bombe, o dovadă că mulți piloți nu au răzbit până la obiectivele propuse încercând, după cum s'a observat de multe ori la americani, să-și la înapoi bombele la înapoere.

Faptul că un număr de bombardiere americane au explodat sau au fost incendiate îndată după primele atingeri cu apărarea antiaeriană germană, lasă să se întrevadă că avioanele germane de vânătoare și distrugătoare folosesc din nou armele lor foarte eficace asupra cărora se păstrează încă cel mai strict secret.

COMUNICATUL OFICIAL

Berlin, 12 (Rador). — **Dela marele cartier general al Fuehrerului, înaltul comandament al forțelor armate germane anunță:**

In primele ore ale zilei de 11 Ianuarie, bombardiere nord-americane au atacat câteva localități din Germania Centrală.

Prin efectul apărării antiaeriene germane, care s'a pus imediat în acțiune, atacurile nu au putut fi date de către inamic cu forțe concentrate. Dimpotrivă, și în conformitate cu informațiunile primite până acum, — și acestea încă incomplete, ... măr de 123 de a... americane, cea ... parte bombardie... patru motoare, a... rite deasupra teri... chului și a terito... din vest, prin ac... nată a avioanelor ... re, a avioanelor de ... și a bateriilor anti...

Față de pierde... dinar de mari ... în echipagii și ... mai două avioane ... re germane au fo... cu echipagiile lor ... echipagii au fost ... rute.

Judaizarea Statelor Uni

Geneva, 12 (E.S.S). — *Un exemplu caracteristic în ceeace privește iudaizarea Statelor-Unite ni-l prezintă din sursă sigură periodicul „The Jewish Forum" (Forul iudaic). Intr'o privire generală asupra evreimii din statul Baltimore periodicul afirmă că acolo ar exista nu mai puțin de 432 organizațiuni evreești din care fac parte circa 70.000 evrei. „Aceasta oglindește intensitatea vieții evreești și coeziunea acestei comunități", scrie ziarul. „Sinagogi există în toate cartierele orașelor, în mare număr. Puținele deosebiri și diferitele activități ale evreilor ruși și germani dispar la iuțeală. Educația iudaică din Baltimore are temelii puternice și urmărește trei scopuri:*

1. Desvoltarea ... iudaic,

2. Răspândirea ... daice și

3. Răspândirea ... daice.

Consiliul educa... more întreține ... praveghează ... educative spirituale ... tea unor studii ... ră Universitatea din ... (Baltimore Hebre... Articolul enumeră ... tile iudee care ... portant în viața ... tre care ... Congresului și ... lui, magistrați în ... perioare din Baltim... triași și avocați.

Moralul de lup al soldatului japo

Stockholm, 12 (ESS). — „Poate că cea mai mare problemă în fața căreia se află aliații în războiul din Pacific este pur și simplu soldatul japonez.

Mai mult decât flota de războiu japoneză și aviația japoneză, ei formează o temelie pentru viitoarea apărare a spațiului dominat de japonezi. Această precizare o face corespondentul special al lui „Times" din Noua Gu... servă mai departe:

Este foarte periculos ... idei ușuratice asupra ... luptă al japonezilor. ... cele mai remarcabile ... soldatului japonez ... sa oarbă față de ... ce ofițerii și subofițerii ... cărați de o vitejie ... de fanatism.

Statele Unite refuz recunoașterea guvernului boli

Un gest categoric al d-lui Cordell H

Washington, 12. (Europapress). — Ministrul de externe al Statelor Unite, d. Cordell Hull, a refuzat să primească pe subsecretarul de stat bolivian, Fernando Iturralde, care a sosit la Washington. Cercurile boliviene interpretează acest fapt ca un fiasc al călătoriei d-lui Iturralde.

Oaspetele bolivian care a venit în Statele Unite pentru a cere în numele guvernului bolivian ca acest guvern să fie recunoscut în Statele Unite ... bui să se în... La Paz fără ... zultat. El nu ... aduce decât ... unele tratative ... culare cu fu... ministerului ... terne.

Tipografia Societății Anonime „Universul" București România